

Vode počitka

MAREC - APRIL 2011

LETO 27, ŠT. 3-4

revija za
evangelijsko
duhovnost

Stopi naprej!

vsebina

iz urednikove skrinje

KAKO PRITEGNITI POZORNOST BOGA?

evangeljski namig

BOŽJI ROTVAJLERJI?

pogrnjena miza

BLAGOSLOV DOMAČE SINAGOGE

skriti zakladi

BLAGOR PREGANJANIM

Gospodova tolažba

PRAVI BLAGOSLOV

prave steze

PAVEL PROTI PETRU

olje maziljenja

PREGANJANJE V ZGODNJI CERKVI

na zelenih pašnikih

DELO JE OPRAVLJENO

poživitev duše

ČUSTVENA NEZVESTOBA

prepolna čaša

NOBEN ZAKON NI POZABLJEN: OSTATI POVEZAN S SVOJO CERKVIJO

Gospodova dobrot

ZASVOJENOST Z LJUBEZNIJO

prave steze

BODITE MARLJIVI ZA DOBRA DELA

besede modrih

ZDROBITI ŽARNICE: TEOLOGIJA MOLKA

pripoved za otroke

POGOVORI V KNJIŽNICI (2)

-3-

PETER GOLOB

-4-

DR. DANIEL BRKIČ

-5-

DR. DANIEL BRKIČ

-8-

DR. SELWYN HUGHES

-10-

MARIJA BARBORIČ

-13-

LUDWIG SCHNEIDER

-14-

ANONIMNO

-18-

MAG. GARY CARLSON

-21-

ANONIMNO

-22-

DR. DAVID HAWKINS

-24-

ANONIMNO

-26-

LUDWIG SCHNEIDER

-26-

GEORGE ELERICK

-28-

MIRA GRAHEK

Kako pritegniti pozornost Boga?

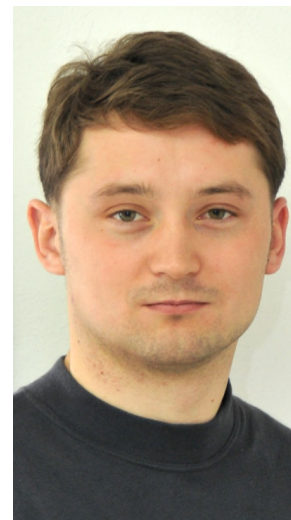
Kako? Na primer tako, kot bi pritegnil pozornost avtorja nekega literarnega dela – s kritičnim, ustvarjalnim in rahlo predrznim tolmačenjem književnih del, ki jih je podpisal. Se razume, ne z motivom, da se avtorju odvzame ugled, ampak da se z vsem spoštovanjem umetniško poustvari njegovo stvaritev na svojsten, bralcu lasten način. Večje časti in priznanja avtorju namreč ni mogoče dati.

Kot avtor komičnega dramskega dela vem, da je eden najbolj vznemirljivih in tudi neprijetnih občutkov prav takrat, ko dramatik nemočno opazuje reprizo svojega dela v povsem novi gledališki zasedbi. Hoče videti, kako bodo zaigrali prizore iz drame, v katero je dal samega sebe. Ves živčen pričakuje, da bo šlo kaj narobe, a se veseli vsake spremembe, ki mu praviloma pokaže, da je bil razumljen na dosti boljši način, kot si je sam kdajkoli predstavljal. Razgaljen sedi v dvorani, a na koncu ves ganjen stopi v zaodrje ter s tresočim glasom čestita igralcem. Čeprav ne ve točno zakaj, hoče vsakega posebej potrepljati po rami. Raznežen od hvaležnosti, ker so se poistovetili z njegovim delom in osebnostjo, in prestrašeno osramočen, ker so naredili tako dobro!

Podobno verjamem, da je tudi s Svetim pismom. Če je nek nevidni Bog res avtor te starodavne knjige, potem bo gotovo s hvaležnostjo prišel gledat tvojo reprizo svojega dela. In sledil bo kulturne in zelo oseben dialog. Če on ni avtor in se boš s Svetim pismom mudil zastonj, potem boš vsaj vedel, zakaj si ta knjiga zasluži, da leži na častnem mestu na književni polici, prekrita z debelim slojem prahu ...

Da je kritično, ustvarjalno in predrzno branje Svetega pisma tako privlačno, da zna pritegniti tako bralca kot avtorja?!

Vedno je zanimivo razmišljati o človeku, ki je zaznamoval zgodovino zadnjih dva tisoč let, o Jezusu iz Nazareta, in v njegovi biografiji iskati namige, kako uspeli v življenju. Rojen je bil v izvenzakonski zvezi, revnim staršem, kot begunec je bival v Egiptu, ko se je vrnil v domovino je opravljal tesarski poklic. O očetu ne vemo veliko, lahko da je imel kakšno bolezen ali pa sta se z ženo Marijo ločila, ali pa je bilo kaj drugega. Pri 30 letih je našel nek nov navdih in doživel prelomnico v svojem življenju. Odločil se je za askezo, ob nenadni vrnitvi v družabno življenje pa se je začel ukvarjati s humanitarno dejavnostjo in alternativno medicino, bil je pobudnik motivacijskih seminarjev, javnih razprav o aktualnih družbeno-religioznih temah in civilnih iniciativ za družben preporod. Kljub veliki popularnosti in napovedi bleščeče kariere je postal tragična žrtev montiranega sodnega procesa in kot politični revolucionar podvržen javni eksekuciji. Vzroke, da se je cerkvena oligarhija zarotila proti njemu, iščem v njegovih javnih govorih proti manipulaciji z verskimi čustvi, verskem fanatizmu in primitivizmu, hipokriziji, klientalizmu, dvojnimi merilom, kršenju človekovih pravic, kratenju verske svobode in drugih zlorabah, ki so se dogajala s strani verskih dostjanstvenikov. V glavnem, bil je kritik podobnih odklonilnih družbenih pojavov, kot jih pozna tudi današnji čas. Vendar pa se njegova biografija z dokumentirano smrtjo in pogrebom ne konča. Nadaljuje se z opisom dogodkov, ki presegajo razumsko presojo oddaljenega bralca. Najprej je tu spektakularna oživitev, sledi angažirano delo za okrepitev civilnega združenja, ki bi nadaljevalo njegovo življensko delo, predvsem pri izvajanju duhovne oskrbe. Konča se s poslovilnim nagovorom, ustno predajo delovnih pooblastil interesni skupini in z domiselnim atraktivnim »vnebohodom«. Kakšen neverjeten življenjepis!

Peter Golob,
doktorski študent na
Teološki fakulteti v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

Glede na te in še vse ostale detajle iz javnega življenja, se konec koncev vprašam, kaj bi Jezus počel, če bi bil danes med nami. Gotovo bi imel na muhi tiste teološko bolj pedantne, čeprav bi bil sam versko neopredeljen; udeleževal bi se zabav in praznovanj; najbrž bi pil pivo, seveda skupaj z nami; s tistimi, ki jim je krščanska morala zadnja skrb, bi se sploh veliko družil; kakšno naše srečanje bi zmotil s posebnim obvestilom ali polemično izjavo; bil bi v prijateljskih stikih s tistimi, ki smo jih izločili iz družbe; šel bi tja, kjer se je moralno sporno sploh pojaviti; nekaj verskih pravil bi pač kršil! In jaz bi se vprašal, ali je to res on, o katerem sem bral v Svetem pismu ...

Peter Golob

dr. Daniel Brkič,
evangelijski
duhovnik iz Novega
mesta,
superintendent
Evangelijske
binkoštna Cerkev v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti v
Zagrebu

Božji rotvajlerji?

Govoriti o Bogu je zelo nevarno, zato moramo, če o njem ne znamo govoriti, molčati. Vsako nepravilno in nestrokovno tolmačenje povzroči veliko travm, frustracij, psihoz, preprirov, razkolov in razhajanj. Navsezadnje, zakaj bi sploh morali vedno znati na vse odgovoriti, ko gre za Boga? Zakaj bi radi ravno Boga tako popredmetili in ga stlačili v eksperimentalni laboratorij ali pa v teološki akademski kabinet? Enako velja za naša neskončna vprašanja glede teodiceje, zakaj Bog dopušča trpljenje? Osvoboditev od zla je možna le na dva načina: z njegovim popolnim izničenjem, vendar bi moral pri tem Bog uničiti tudi človeka, ki zlo dela, ali pa se zlu upreti s trpečo ljubeznijo. Očitno se je Bog odločil za drugi način, za ljubezen, ki trpi.

Teolog Božo Lujčić se sprašuje, ali je močni Bog res tako nemočen, da na naš krik odgovarja z molkom? Ne spreglejmo svetopisemskih zapisov, da je Božja teofanija (objava Boga) lahko tudi kot glas tihega molka. Bog je vsemogočen in skrivnosten, povsem drugačen, **zato je Bog tudi govor, ki molči, in molk, ki govori.** V tem paradoksu (ne pa absurdu!) se skriva veličina Božjega delovanja v svetu, ki govoreč molči in molče govori. V odnosu na druge bogove, ki uresničujejo in dokazujejo svojo navzočnost z vsiljivimi dejanji in dogodki, je biblijski Bog nevsiljiv in tih, pa kljub temu prisoten, tvoren in dejaven. Ni vedno v ognju, viharju in potresu, ampak v tihem šelestenju vetriča, v glasu rahlega šepeta (1 Kr 19,11-12). Kje je pravzaprav Bog Jahve? Prerok Elija ga je doživel kot »qôl d(e)mamah daqqah« – glas tihega molka.

Ravno zaradi tega je najtežje zadovoljiti vernega človeka, ker v svoji prenasičenosti, »prenažrtosti« in razvajenosti hlepi po drugačnem Bogu, po Bogu hrupa, razgrajanja, kričanja, trušča in direndaja. Takšni rogovileži hočejo Boga zabave in spektaklov, Boga čudežev. S tem pa takšne razčlovečene osebnosti Boga »razbožanstvijo«, mu odvzamejo njegovo božanskost, s čimer zmaličijo tudi svojo Božjo podobo, po kateri so ustvarjeni. Elija pa je že s svojim simboličnim hebrejskim imenom - 'elyyahû - odgovor na vsa takšna vprašanja, saj njegovo ime pomeni »moj Bog je Jahve«. Elija ve, kdo in kakšen je njegov Bog. Jahve je sveta skrivnost. Elija je doživel takšnega Boga in to mu je dovolj. Njegova vera ne živi iz čudežev z gore Karmel, ne oprijema se senzacionalnega in atraktivnega Boga, kajti cerkveni očetje pravijo, da **pravi vernik živi tako, kakor da Boga ne bi bilo!** (Etsi Deus non daretur!) Bog je tako in tako neizrekljiv, skrivnostno drugačen, zato **ne potrebuje svojih rotvajlerjev.** Kajti, če nečesa ne razumemo, to ne pomeni, da tega ni. Luknja v zidu je dokaz, da zid obstaja!

»Bogu filozofov človek ne more moliti. Pred njim ne more niti pasti na kolena od strahu, niti ne more pred njim plesati od veselja« (Martin Heidegger). Tak Bog – Summum bonum - sicer obstaja, ker je to racionalno in ker kot najvišje dobro zagotavlja najvišji smoter veselja in morale, a je hladan, nedostopen in neoseben. Zato je velik matematik in filozof Blaise Pascal raje nosil v robu svojega sukniča všit papirček, na katerega je zapisal: »Bog Abrahama, Izaka in Jakoba, ne pa bog filozofov in

znanstvenikov.« (Jaz bi, oprostite, dodal ... in tudi ne Bog (nekaterih) teologov.)

Karl Jaspers pravi, da se je Bog moral »skriti«, da ne bi ohromil naše svobode. Kdor ni svoboden, ni odgovoren za svoja dejanja. Tako nas v vero ne silijo niti dobri niti logični razlogi, niti morala, še manj državna ali pa cerkvena institucija, ampak svoboda kot Božji dar. Človek nima absolutne, stvariteljske svobode kot jo ima Bog, ima pa ravno pravo mero svobode, ki mu je potrebna, da Bog ostane Bog, človek pa človek. Pravzaprav je vse povezano z zaupanjem in z ljubeznijo. Judovska spreobrnjenka Edith Stein je zapisala: »Boga ne moremo dojeti, ampak ga lahko zgolj srečamo; tako kot človeka!«

Ker je Bog skrivnost, se mora, če hoče, da ga spoznamo, sam razodeti. Vendar kako? Ni potrkal na vrata in rekel: »Poglejte, tukaj sem!« Teolog Lütz pravi, da ni niti postavil svojih nog med vrata in se nadležno vsiljeval ali pa v nas vzbujal strahu kot to počno sekte. Nasprotno. Sveto pismo nam sporoča, da se Bog razodeva po korakih, skladno z možnostjo našega dojetanja, pa še to na naš, človeški način. Kajti vera v Boga ni lastni dosežek, ni človekova zasluga, ampak je Božji dar. In tudi to je skrivnost. Judje namreč o svojem Bogu niso sestavili leksikona, ampak pripovedujejo o Bogu, ki jih rešuje, kar jim pomeni dokaz za Boga. Oni nimajo religije knjige (kot muslimani), ampak vero, ki hodi z Bogom. Prav tako kristjani. **In tudi to je skrivnost, kajti ravno tisti kristjani, ki se obnašajo kakor angeli, so najmanj prepričljivi.** (M. Lütz) Meni osebno je ljubši Filip Neri, ki se je, ko so se razširile novice, da je svetnik, dodobra napil in se vso noč klatil po Rimu med slabo družbo, da bi vernike od sebe preusmeril na vero v Boga.

Bog je skrivnost, pred katero je najbolje molčati. Zato poznamo tudi v molitvi samo dve vrsti ljudi, ki so tiho. Prvi molčijo zato, ker nimajo kaj za povedati, drugi pa molčijo zato, ker imajo preveč vsega za povedati. Resnica je pri drugih, kajti **tišina in molk sta znak obilja, ne pa pomanjkanja.** Pri molitvi imajo težave tisti, ki iščejo zunaj tisto, kar imajo notri, v svojem srcu, zato ne poznajo molitve srca, ampak samo molitev svojih ust.

Goethe je bil velik iskalec Boga, zato polaga svojemu Faustu v usta besede: »Joj, vso filozofijo že/in tudi

medicino z njo/sem preštudiral in, gorje,/ teologijo prav tako./Po težkem trudu zdaj ne vem/za las več, revež, kot pred tem./Poti k resnici pa ni nobene./To bolj kot kaj v obup me žene./Še pes ne maral bi tako živeti,/ zato iščem si novih razodetij ...«/

»Utihnite in spoznajte, da sem jaz Bog.« (Ps 46,11)
 »Gospod je v svojem svetem templju, umolkni pred njim vsa zemlja!« (Hab 2,20) Prerok Izaija pravi, da je naša moč v mirovanju in v zaupanju. O, blagoslovljena tišina! Duša molitve je duša globoke tišine, kajti **molitev je vera, ki premišljuje.** Ne moremo v Božjo bližino, če prej ne vstopimo v notranjo tišino. Bog nas vedno čaka v tišini. V tišini se dotika naših duš in nas zdravi. V tišini nam govori. Bog je prijatelj tišine. Ne moremo ga najti v hrupu, naglici in v razburjenju. Trava, drevesa, cvetje ... rastejo v globoki tišini. Zvezde, mesec in sonce se gibljejo v tišini. Človeško bitje raste v tišini. Ni toliko bistveno, kaj mi rečemo Bogu, ampak tisto, kar Bog pove nam. On pa govori v tišini, zato bodimo mirni tam, kamor nas je Bog postavil.

Kaj je bilo, preden je Bog spregovoril in ustvaril svet? Bila je Božja tišina. Tudi Kristus je bil rojen v tišini noči. In čeprav je poln moči, ni vpil in ni delal hrupa po ulicah in trgih. Tudi na križu, ko je bil poteptan kakor črv, je ostal Bog tišine. In na velikonočno jutro je vstal v vsej tišini. Brez fanfar in brez senzacij. Pravi čudeži se rojevajo v tišini, zato je čas, da vsi Božji rotvajlerji utihnejo.

Gospod, želim biti v tišini, kajti sad tišine je molitev. Sad molitve je poslušanje. Sad poslušanja je vera. Sad vere je ljubezen. Sad ljubezni pa je služenje.

Homilija

Blagoslov domače sinagoge

(Dr. Daniel Brkič)

»V vsem se zahvaljujte, kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.« (1 Tes 5,18)

Hvaležnost bi morala biti temeljni odnos stvarstva do Stvarnika, ker vemo, da vse prihaja od njega in je tudi vse odvisno od njega.

Kaj je z našo hvaležnostjo in kakšno je naše zahvaljevanje? Zabeležena je resnična zgodba hvaležnosti rimskega vojskovodja Julija Cezarja (100 – 44 pr. Kr.), ki velja za enega največjih vojskovodij v zgodovini človeštva. Vzdrževal je veliko Rimsko cesarstvo, zmagoval pa je celo v Britaniji, Španiji (Hispaniji), Franciji (Galiji), Mali Aziji in Egiptu. Nekega dne so pripeljali pred njega vojaka, krivega zaradi težke kršitve vojaške discipline. Cezar, ki ni trpel nereda, ga je tako strogo prešinil s pogledom, da je vojak drgetal pred njim. Da bi si rešil življenje, je začel jecljavo govoriti: »Veliki Cezar, ali se spomniš, ko smo se borili v Hispaniji? Bili smo v neki pustinji, kjer ni bilo vode niti za zdravilo. Ti, silni Cezar, si sedel pod nekim »kržljavim« hrastom, onemogel od neznosne vročine in žeje. Meni je bilo hudo, da najboljši sin našega naroda toliko trpi. Obhodil sem vso okolico in preiskal vsak kotiček, dokler nisem našel malo vode. Takoj sem jo prinesel tebi in si se okrepečal. Ali se tega spomniš, moj gospod?«

Cezar je srdito pritrdil, da se tega dobro spomni, a je dodal: »Vendar ta vojak nisi bil ti. On je imel oba očesa, ti pa imaš samo eno oko.« Vojak pa je odgovoril: »Res je, takrat sem imel oba očesa, a sem enega izgubil, ko sem se boril pod tvojo zastavo.« Nato je začel Cezar pozorno opazovati poteze na vojakovem obrazu. Ko se je prepričal, da je bil zares on, je vstal, mu snel okovje z rok in ga objel. Oprostil ga je smrtne kazni in ga pogostil. Znani Cezar je vojaku iz hvaležnosti odpustil velik prestop, ker mu je samo enkrat ponudil požirek vode, od Boga pa sprejemamo samo dobro, predvsem odrešenje, a se mu tako malo zahvaljujemo.

Nehvaležnost slepi človeka. Tak je bil tudi bahati bogataš v znani Jezusovi priliki, za razliko od siromašnega Lazarja. (Lk 16,19-31) Ta bogatin sploh ni bil hudoben človek, niti ni obogatel na nečasten način.

Jezus mu ne očita, ker je bogat, ampak ker zaslepljen s svojim bogastvom ne vidi bolnega siromaka, bližnjega pred svojimi vrati.

Ošabni in egoistični bogatin v Jezusovi zgodbi sploh nima imena. Ostaja anonimen, povsem neznan. Ubogi siromak pa ima ime. Imenuje se Lazar, kar pomeni »Bog pomaga« (El Hazar). Bog pomaga siromaku, ki leži ves v tvorih, osamljen, bolan, brez prijateljev, brez hrane in pijače, brez nege, brez strehe nad glavo, prepuščen družbi psov. A je vseeno hvaležen Bogu. Medtem ko se ošabni in sebični bogatin z mirno vestjo valja v izobilju, se sijajno gosti in se luksuzno oblači v škrlat. Psi so pokazali več usmiljenja do reveža kot bogataš, ki mu ni dal niti odpadkov ali pa drobtinic s svoje mize.

Te dni sem bral bizarno in tragikomično novico o neki ameriški bogatašnji, ki je z oporoko zapustila svojemu psu 12 milijonov dolarjev, edina dva svoja vnuka pa je izključila iz dedovanja. V oporoko je zapisala, naj bo njen pes pokopan v skupni pozlačeni grobnici, z njo in njenim možem. Ljudje so ji dali vzdevek »bogatašinja zlobe«.

V drugem delu prisposode Jezus pove, da sta bogatin in siromak Lazar umrla. Lazar je v raj, v družbi Božjih prijateljev, bogatin pa trpi žejo v peklu, ki je stanje ločenosti od Boga ljubezni. Namreč v pekel gre vsakdo sam, v nebesa pa je možno iti samo skupaj z bližnjimi. Vendar »ubogi bogatin« ni videl svojega bližnjega. Zdaj si tudi on želi kapljico vode, da pogasi vroč jezik, a je ne dobi.

Bogastvo, katero mu je Bog omogočil, ni bilo grešno, ampak mu je bila po njem dana priložnost, da ga deli z bližnjim v potrebi. Vendar ostal je sebičen in nehvaležen skopuh. Tistim, ki se prilepijo na materialne stvari, Bog dopusti, da doživijo težke udarce streznitve. To je za takšne edino zdravilo.

Vidimo tudi, da je bogataš iz Jezusove zgodbe v tem strašnem trenutku spet sebično mislil samo na svoje brate, na svojo lastno družino, in jih želel rešiti pred takšno večnostjo. Toda rečeno mu je bilo, da imajo Mojzesa in preroke in da se bodo spreobrnil, če bodo te poslušali, ne pa če bi kdo od mrtvih vstal.

Nihče nima pravice računati na neke nadnaravne in izredne dogodke, na posebna sporočila, razodetja, izkustva, prerokbe, čudeže in prikazovanja. Obstaja eno

drugo opozorilo in naznanilo: Mojzes in preroki. Kaj to pomeni? **To je Božja beseda, ki se je brala in v pridigi tolmačila vsako soboto v domači sinagogi.** Vse to so slišali in vse to so vedeli, a tega niso hoteli sprejeti, poslušati, niti tako živeti. Niso se Bogu zahvaljevali za blagoslov domače sinagoge. Med bogoslužji so se po svoje zabavali, pridige pa ignorirali. Mnogokrat so ostali doma in za svoj izostanek našli neko svoje opravičilo, namesto da bi v cerkvi poslušali pridige, Mojzesa in preroke. Mnogokrat so si sami po svoje tolmačili Božjo Besedo in kritizirali domačega pridigarja, namesto da bi ga spoštovali in bili zanj Bogu hvaležni. Pri tem naštevanju ne gre za moje natolcevanje, kajti ljudje smo pač tudi takšni! Vendar poglejmo, kako in kje so končali!

Jezus pravi, da takšnih ne spremeni niti posebna intervencija, niti jih ne bi zdramili nadnaravni dogodki največjih čudežev – tudi če bi kdo od mrtvih vstal, se ne bodo dali prepričati, da bi se spreobrnili, ker nočejo v cerkvi poslušati pridig, torej Mojzesa in prerokov, saj so mrtvi v duhu. Kako pa se to vidi? Ker nimajo ljubezni do bližnjega Lazarja.

Bog deluje na reden, običajen, naraven način skozi učiteljstvo Cerkve in njeno oznanjevanje. Nihče nima pravice čakati na nekaj več od tega, ker je Bog dal v domači sinagogi »Mojzesa in preroke«.

Kako je s tabo? Kakšen je tvoj odnos do prihajanja na bogoslužja v Cerkvi? Kakšno je tvoje spoštovanje do Cerkve in do domačega duhovnika, ki nam pridiga in za nas skrbi? Kako poslušáš pridige? Kaj so tvoje prioritete v življenju? Kaj je s tvojo hvaležnostjo? Je bližnji merilo tvoje vere in krščanske ljubezni?

Časa ni veliko, zato se ne obotavljalj in ne išči od Boga posebnih znamenj in posebnih pridigarjev, ki prihajajo kot čudodelniki, samooklicani preroki, učitelji in apostoli iz daljne tujine in »pokasirajo« veliko denarja. Ne imej za avtoriteto tujih oznanjevalcev evangelija, ampak tiste, ki so zvesti »domači sinagogi«. Ne čakaj posebnih maziljenj, razodetij, doživetij, sanj, dogodkov, nadnaravnih pojavov, spektaklov, senzacij in atrakcij. Ne čakaj nekega posebnega zanosa in zamaknjenosti, velikega navdušenja čustvene prevzetosti ali pa drugačnega stanja spremenjene zavesti. Ne čakaj samo čudežev in ne letaj na vsako razvpito in zvenečo duhovno konferenco in na vsak objavljen in dobro oglaševan seminar, kajti imamo Mojzesa in preroke.

Zapomnimo si, da Jezus s tem potrdi, da se pravo učenčevstvo začne in konča v »domači sinagogi«, ne pa na drugem koncu sveta ali pa v kaki sosednji sektaški skupini. Tisti, ki tega ne zmorejo, se ne bodo dali prepričati, da bi se spreobrnili, tudi če bi kdo od mrtvih vstal, ker so sami mrtvi v duhu, ker nočejo poslušati pridig v »domači sinagogi«, torej Mojzesa in prerokov.

Sveto pismo pravi, naj ne zapuščamo svojega zbora, kakor imajo nekateri navado (Heb 10,25). Dobro, da je Nova zaveza napisana v grškem jeziku, saj nam izvirnik pomaga, da si te vrstice ne tolmači vsak po svojem okusu in meri. Zaradi nevednosti smo priče lažnim naukom in novim gibanjem, ki živijo po znani paroli sodobnih kristjanov: »Jezus DA – Cerkev NE!« Oni verujejo, brez da bi pripadali. To pa ni svetopisemsko. Pismo Hebrejcem nam razkriva temo, ki nikoli ne zastara, da nas ne bi lahkomišelnost pripeljala do odpada od vere. Na tem mestu je zapisana besedica »episynagogen«, kjer prefiks »epi« jasno potrjuje, da je šlo za »občestvo, skupnost, zbor verujočih«, ki so bili zbrani na določenem mestu in ob določeni uri.

Kljub temu pa se je potrebno vprašati, ali je na bogoslužju prisotno samo moje telo ali pa predvsem moje srce?

Osebnost mi je veliko spregovorilo pričevanje vernika, ki se je začel spraševati, ali ima sploh kak smisel znova in znova obiskovati bogoslužja in poslušati Božjo Besedo? Srečal je svojega prijatelja, sovernika. Rekel mu je: »Že trideset let redno obiskujem Cerkev, v tem času sem slišal že več kot tri tisoč pridig, vendar se ne spomnim niti ene od njih. Mislim, da vse to nima nobenega smisla, saj kradem čas sebi in tistemu, katerega poslušam.« Njegov veren prijatelj, Bogu in Cerkvi predan kristjan, pa mu je nato rekel: »Dragi kolega, s svojo ženo sem poročen že trideset let, v tem času mi je skuhala že več kot dvaintrideset tisoč obrokov, vendar se za nobenega od njih ne spomnim, kako je bil sestavljen in kaj sem jedel določenega dne. Vem le to, da so me vsi ti obroki nahranili in mi dali moč, ki sem jo potreboval za svoje delo in me ohranili pri življenju. Če mi žena ne bi skuhala vseh teh obrokov, in jih jaz ne bi bil pripravljen zaužiti, bi bil danes mrtev.«

Vernik se je nad temi modrimi besedami zamislil in spoznal, da bi bil tudi on že zdavnaj duhovno mrtev, če

ne bi prihajal v Cerkev po duhovno hrano. Spoznal je, da so besede iz Evangelija po Mateju namenjene tudi njemu: **»Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.«**

Jezus nas s svojo priliko o bogatinu in ubogem Lazarju resno opozarja, ko naznanja: »Imajo Mojzesa in preroke!«

Kaj to pomeni? To je Božja Beseda, ki se je brala in v pridigi tolmačila vsako soboto v domači sinagogi, vendar nespametnež je sedel na ušesih ali pa bogoslužij sploh ni obiskoval.

Jaz se raje Bogu zahvaljujem za blagoslov »domače sinagoge« in za duhovno zrele kristjane, ki so zvesti in vdani svoji Cerkvi.

**dr. Selwyn Hughes
(1928 - 2006),
vališanski
krščanski duhovnik
in pisec, avtor
svetovno znanih
dnevnik duhovnih
misli »Every day
with Jesus« ter
ustanovitelj
krščanske
organizacije
»Christian World
Relief«**

Psihologija in svetopisemski blagri - 8

Blagor preganjanim

dr. Selwyn Huse

Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo. (Mt 5,10)

Prispeli smo do osmega »recepta« za duhovno in duševno zdravje. Usklajevanje našega obnašanja s Kristusovim vzorom neizogibno pripelje do tihega nasprotovanja tistih, ki se Bogu upirajo. Ljudje ne marajo, da jih kdorkoli ocenjuje ali obtožuje, zato se s preganjanjem branijo tistega, ki jih »ogroža«. Nekdo je to dejstvo točno opisal: »Družba zahteva prilagajanje. Če padeš pod standard, te kaznuje; če se dvigneš nad standard, te preganja. Družba zahteva nekaj srednjega, in to je običajno siva povprečnost prilagajanja.«

Pravi kristjan pa se ne bo prilagajal in ne bo plaval s tokom, ampak proti toku. Sam Jezus je rekel: »Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo govorili o vas, kajti prav tako so njihovi očetje delali z lažnimi preroki!« (Lk 6,26) Če o nas res govorijo samo lepo, to pomeni, da smo jim zelo podobni. Ne razumite me narobe, kar želim povedati, je: Pravični bodo gotovo preganjani. Ko smo Kristusova načela sprejeli, ta svet

(neverni ljudje) do nas postane sovražen in nas preganja. Praviloma se na novo spreobrnjeni kristjan mora sprijazniti z lastnim trpljenjem. Ali vas prav ta hip kdo preganja zaradi resnice? Ali se okolica znaša nad vami zato, ker sledite Kristusu? Bodite potolaženi, kajti kakršnokoli preganjanje je dokaz – če je ta sploh potreben – da ste pravi učenec svojega Učitelja: Božji otrok in prebivalec nebes.

Sam način in intenzivnost preganjanja se sicer razlikuje od primera do primera, vendar bo odziv nevernih ljudi do vas vedno neprijaznost ali prezir. Ko enkrat neizogibnost tega dejstva razumete, ste že premagali devet desetih poti v borbi proti lastnemu strahu; ta strah žal hromi množico kristjanov, da ne morejo odkrito govoriti o svoji veri.

Naj podelim z vami svojo izkušnjo. Kmalu po svojem spreobrnjenju sem od starega rudarja dobil dober nasvet, ki mi je zelo pomagal premagati strah pred zavračanjem. Rekel mi je: »Vedno imej pred očmi dejstvo, da bodo tisti, ki zavračajo Kristusa, zavračali tudi tebe. Čim bolj boš podoben Kristusu, tem bolj te bodo zaničevali. Ob tem pa nikar ne pozabi, da v bistvu ne zavračajo tebe, temveč Kristusa, ki je v tebi.« Ne bom pozabil, kakšno olajšanje so mi prinesle te besede. Osobodil sem se vsega strahu in svobodno pričeval za Kristusa.

Pri tem načelu pa obstaja nevarnost, da nas svoboda ne odnese v drugo skrajnost, in sicer v brezobzirnost. Poznam kristjane, ki so imeli slabe izkušnje z nekristjani, pa ne zaradi svoje podobnosti s Kristusom, ampak zaradi lastne ne-taktnosti in ne-modrosti v obliki izzivalnih napadov: »Ali se zavedate, da boste šli v pekel?« ali »Če bi ta trenutek umrli, kje bi preživljali večnost?« ipd. Namreč razlika med preganjanjem zaradi pravičnosti in preganjanjem zaradi samopravičnosti je velika.

Nekateri kristjani iz samih sebe delajo mučenike – imajo »kompleks mučenika«. To je stališče, ki v preganjanju najde čustveno zadovoljstvo. Ne verjamete, da je kaj takšnega mogoče? Ne le, da je mogoče, na žalost sploh ni redkost. Če nekdo na primer nima občutka lastne vrednosti (kompleks manjvrednosti), in brez tega ni mogoče normalno živeti, bo to svojo potrebo skušal zadovoljiti na kakršenkoli način, tudi z držo krščanskega mučenika, samo da je v centru pozornosti. Seveda ne mislim, da vsi, ki se zavzemajo proti družbenim pojavom, kot so pornografija, nasilje in mnogi drugi moralni problemi, to delajo zaradi svojega »kompleksa mučnikov«. Vem, da je veliko takšnih kristjanov, ki se zavzemajo za krščanske vrednote iz čistih vzgibov, kar jih prav tako lahko pahne v preganjanje. Naj nam Bog da milosti in modrosti, da bomo razlikovali, kdaj delamo kaj zaradi lastnih potreb in kdaj iz ljubezni do Boga.

Ljudi pa lahko zmede vprašanje v zvezi s trpljenjem in preganjanjem, namreč zakaj kristjane, ki delajo dobro, včasih preganjajo, včasih pa hvalijo. Eden od biblijskih učiteljev meni, da je razlog za pohvalo v poistovetenju nekristjanov s kristjani, ko gre za dobra dejanja. Na primer, nevernik o sebi razmišlja takole: »Ti ljudje so prav takšni kakor jaz, ko se potrudim biti dober. Tudi jaz bi lahko delal isto, če bi se mi ponudila priložnost.« Tako je njihovo pritrjevanje kristjanom pravzaprav izražanje komplimentov samim sebi. Po drugi strani pa kristjan, ki dela dobro, s tem ustvarja popolnoma drugačno vzdušje, zaradi česar nekristjani opazijo ne le dobra dela, ampak tudi drugačno motivacijo. Kristjana občutijo kot drugačnega od sebe in ker si ne znajo pojasniti razlike, reagirajo s strahom in sovražnostjo. Psihologi takemu strahu pravijo ksenofobija. Zaradi tega so judovski pismouki in farizeji Jezusa tako zelo sovražili. Ne zato, ker je storil toliko dobrega, ampak zato, ker je

bil drugačen od njih. Glede tega se do danes ni nič spremenilo. V kolikšni meri odražate Kristusov duh, v toliko boste od sveta deležni preganjanja; svet je Jezusovemu duhu nasprotoval in bo nasprotoval.

Koliko osmi blagor prispeva k dobremu duhovnemu in duševnemu zdravju? Če drugega ne, nas prav gotovo spodbuja k vztrajnosti, čeprav smo ožigosani. Preganjanje (nestrinjanje, neprijaznost, zavračanje ipd.) prinaša notranjo svobodo, prežene strah. Iz zgodovine krščanstva vemo, da so preganjani kristjani bili zelo vneti za evangelij. Držali so se Božjega načrta in so živeli. Takšno življenje tudi nam lahko prinese maksimum uspeha in minimum napora. Vsako drugo pot spremlja maksimum napora in minimum uspeha.

Ob zaključku preučevanja blagrov iz Govora na gori je čas za preprost test. Če na naslednja vprašanja odgovorite, boste ugotovili, koliko »lepih načel« ste prenesli v svoja življenja.

Ali poskušam stvari iz Božje roke »iztrgati« ali ponujam Bogu odprte dlani, da jih napolni?

Ali se bolečim izkustvom izmikam ali jih sprejemam, zavedajoč se, da me bodo preoblikovala v bolj sočutno osebo?

Ali resnično zaupam v Boga in njegovo vsemogočnost in sem tako osvobojen nenehnega iskanja in skrbi?

Ali je moj cilj biti srečen ali biti svet? Ali si bolj prizadevam za Božje priznanje ali bolj za to, da mu ugajam?

Ali iskreno sočustvujem z nesrečo drugih?

Ali je moje srce čisto? Ali sem izkusil očiščenje v dno svoje biti?

Ali delam za mir? Ali posredujem za mir z Bogom in za mir med ljudmi?

Ali sem se poistovetil s Kristusom v tej meri, da doživljam sovražstvo tistih, ki sovražijo Kristusa?

Nikar ne obupajte, če ne morete pritrdilno odgovoriti na vsa vprašanja in v svojem življenju ne vidite prisotnosti vseh osem blagrov. Spomnite se, da v milosti rastemo in zorimo. Vsak dan lahko prosite Boga, da vam pomaga pri osvajanju »lepih načel«. Več si jih boste prilastili, bolj boste podobni Kristusu.

Apologetska razprava

Pravi blagoslov

Hrepenenje, biti blagoslovljen

Marija Barborič

Kaj je blagoslov, po katerem vsi tako hrepenimo, tako verni kakor neverni? Danes se mnogo govori o blagoslovu. Če je nekdo bogat, rečemo, kako je ta človek blagoslovljen. Na žalost je tako mišljenje prisotno tudi med verniki. Če ima nekdo dobro izobrazbo, kariero, dobro službo, dober avto, veliko hišo itd., rečemo, kako ga Bog blagoslavlja. In tudi sam tako misli. Ker je taka miselnost tako prisotna, iščemo tudi tak blagoslov in mnogi zgrešijo tisti pravi blagoslov, ki je namenjen za vsakega vernika. Zato si pogledajmo, kaj je pravzaprav za Božjega otroka res pravi blagoslov, kaj o tem pravi Božja beseda. Pogledajmo, kaj pravi apostol Pavel:

»Toda kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo. Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček in da bi se znašel v njem, in to ne s svojo pravičnostjo, ki izvira iz postave, ampak s pravičnostjo, ki je po veri v Kristusa, se pravi s pravičnostjo, ki je iz Boga in sloni na veri, da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti.« (Flp 3,7-10)

Apostol Pavel ne govori, kako silno je blagoslovljen zaradi kariere, ugleda, družbenega in religioznega položaja, bogastva itd., saj pravi, da ima vse to za smeti in da je za njega blagoslov mnogo več, zato je vse to zavrgel in našteje tri stvari, zakaj je vse to zavrgel:

- da bi spoznal njega,
- moč njegovega vstajenja,
- delež pri njegovem trpljenju.

Ko se je apostol Pavel spreobrnil, ni več hrepenel po ugledu, karieri in bogastvu tega sveta, ampak da bi vsak dan postajal bolj podoben svojemu Gospodu Jezusu. Zavedal se je, da so potrebne te tri stvari, da bi to lahko dosegel. Čim bolj spoznati Boga, veličino njegove milosti in ljubezni, moč njegovega vstajenja in pa svoj delež pri Jezusovem trpljenju. Podrobneje si bomo pogledali to tretjo stvar – delež pri njegovem trpljenju.

Velikokrat sem se spraševala, kaj je Pavel tukaj mislil: da bi spoznal, kako strašno je Jezus trpel, ali koliko bo moral on trpeti za Jezusa? Jaz mislim, da je to drugo. Pogledajmo, kaj pravi v Apostolskih delih 9,15-16:

»Gospod pa mu je rekel: 'Pojdi, zakaj on je posoda, ki sem si jo izbral, da ponese moje ime pred pogane in kralje in Izraelove sinove. Pokazal mu bom, koliko bo moral trpeti za moje ime.'«

Jezus je rekel svojim učencem: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.« Že sama beseda »križ« pomeni trpljenje – umiranje. Ko se je Pavel komaj spreobrnil, mu je Gospod Jezus že napovedal, da bo moral veliko trpeti za njegovo ime. In res je veliko trpel. Pavel je to Božjo voljo sprejel, zato mu je kljub trpljenju bilo služenje v veliko radost. Ker je imel cilj proslaviti svojega Gospoda Jezusa. Koliko je moral trpeti, omenja tudi v Pismu Galačanom 6,17: »Za naprej naj mi nihče ne povzroča nevšečnosti; jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu.« Po vsej verjetnosti gre za brazgotine, znamenja trpljenja, ki ga je preстал v Kristusovi službi.

Kaj je pravi blagoslov?

Kaj je res pravi blagoslov, si poleg apostola Pavla pogledajmo še na primeru starozaveznega Jakoba:

»Ko je Jakob ostal sam, se je neki mož bojeval z njim, dokler se ni vzdignila jutranja zarja. Videl je, da ga ne bo zmogel, zato ga je udaril v kolk, tako da se je Jakobov kolčni sklep izpahnil, ko se je bojeval z njim. Potem je rekel: 'Spusti me, kajti zarja že vstaja!' Rekel je: 'Ne bom te spustil, dokler me ne blagosloviš.' Rekel mu je: 'Kako ti je ime?' Pa je rekel: 'Jakob.' In je rekel: 'Tvoje ime ne bo več Jakob, temveč Izrael, kajti bojeval si se z Bogom in z ljudmi in si zmagal.'«

Jakob je prišel k svojemu sorodniku Labanu le s palico v roki. Po dvajsetih letih, ko se je od Labana vračal domov, se bojeval z Bogom in prosil blagoslov, je imel kar dve ženi (danes vemo, da je težko dobiti eno, še posebej vrlo ženo) in dve stranski ženi, enajst otrok in zelo veliko premoženja. Spomnimo se, kakšno darilo je poslal svojemu bratu Ezavu, ko se je hotel z njim spraviti oz. pobotati: 200 koz in 20 kozlov, 200 ovc in 20 ovnov, 30 doječih kamel z mladiči, 40 krav in 10 juncev, 20 oslic in

10 osličkov. Če ima danes kdo tako število živali, kot jih je Jakob poslal Ezavu, rečemo, da je zelo bogat. Kako bogat je bil šele Jakob, ko je vendar to le en del njegovega premoženja. Lahko si mislimo, kako silno je bil bogat, če je takrat kamela pomenila isto kot danes en avto. Jakob pa je Ezavu poslal 30 kamel, se pravi 30 avtomobilov in še ostalo. Zakaj govorim o tem? Ker je danes miselnost, če si bogat in zdrav, si blagoslovljen.

Jakob je bil zdrav in silno bogat, a kljub temu ga vidimo, kako goreče in vztrajno prosi in se bori, da bi bil blagoslovljen. Ob takšnem bogastvu – blagoslovu, prosi Boga za blagoslov. Mi bi rekli: »Jakob, Jakob, kaj nimaš še dovolj? Kaj bi še rad?« Ampak Jakob hoče blagoslov. Kakšen blagoslov? Vse, kar je Jakob imel, ga ni osrečevalo. Saj vemo, na kakšen način je vse to bogastvo pridobil. Z zvižajo. Njegova duša in srce, vsa njegova notranjost je hrepenela in si želela več od tega, kar je imel. Hrepenel je kot Pavel po pravem bogastvu in blagoslovu. Spoznati Boga in zanj živeti.

Ko ga je Bog blagoslovil, mu je najprej odvzel staro ime in mu dal novo ime. Ne več Jakob – goljuf, ampak Izrael bo tvoje ime. Ime Izrael ima dva pomena:

- ta, ki se bojuje z Bogom, ali
- naj se Bog pokaže močnega.

Meni je še posebno všeč ta drugi pomen, *naj se Bog pokaže močnega*. Pa si poglejmo, kako je Bog blagoslovljal Jakoba.

- Še isto noč je Jakob postal invalid. Izpahnil se mu je kolk in vse do smrti je šepal. (Takrat niso delali takšnih operacij kot danes.)
- Hči Dina je bila posiljena.
- Od štirih žena mu je prva umrla Rahela, tista, ki jo je najbolj ljubil.
- Prvorojenec Ruben je spal – prešuštoval – s stransko ženo Bilho.
- Od dvanajstih otrok je izgubil tistega, ki ga je imel najrajši.

Je to blagoslov? Rekli bi: »Bog, kaj si se zmotil? Saj sem te prosil za blagoslov, ne pa za to, kar se mi dogaja. Od kar sem te prosil, da me blagosloviš, mi gre vse narobe.«

Jaz sem že od rojstva invalid – imam težave s kolki in hrbtnico. Imela sem že več operacij. Ko sem se pred

dvajsetimi leti spreobrnila, sem več kot dve leti prosila Boga, naj mi ozdravi kolke. Prosila sem ga vse do tistega dne, ko mi je dal vedeti, da ne bom ozdravela, mi dal mir v srce in kar je najpomembnejše, dal mi je, da sem sprejela svojo invalidnost. Prvič v življenju sem se lahko sprejela takšno kot sem. Nekaj let je bilo v redu, potem pa so me začeli nekateri prepričevati, naj prosim Jezusa, da me ozdravi. Čeprav sem povedala, da sem prosila in kakšen odgovor sem dobila, so me prepričevali, da nisem prav prosila, da nimam vere itd. In da naj ponovno prosim. Govorili so mi, da Bog hoče, da smo njegovi otroci zdravi in bogati, ne pa bolni in revni. Da s tem sramotimo Gospoda Jezusa. Bogu sem zelo hvaležna, res mi ni ozdravil kolkov, mi je pa ozdravil notranjost. Spoznala sem, da je bolje biti invalid na telesu, kakor na duši, in da je bolje iti kot invalid v nebesa kakor zdrav v pekel. Poznam preveč kristjanov, ki so na telesu zdravi, a v duhu pasivni. Vrnimo se nazaj na Jakoba.

Od tiste noči, ko si je izprosil blagoslov, se je njegovo življenje korenito spremenilo. Čez kakšno trpljenje je šel. In skozi vse te njegove stiske in trpljenje se je Bog res pokazal močnega. Verjemite, da se Jakobu še sanjalo ni, kaj poraja to njegovo trpljenje.

- Skozi trpljenje je postajal duhovni velikan. Kako vemo? Sam Bog se predstavi – Bog Jakobov. Bog Abrahama, Bog Izaka in Bog Jakoba. Sam Bog je imel Jakoba za duhovnega velikana, skozi katerega je lahko gradil svoj načrt, svoje mogočno delo.
- Jožefa, za katerega je kar dvaindvajset let mislil, da je mrtev, da ga je izgubil, je dobil nazaj živega. Si lahko zamislimo to njegovo nepopisno veselje, ko je po tolikih letih lahko stisnil v svoj objem svojega ljubljence, za katerim mu je kar dvaindvajset let krvavelo srce. Sina ljubljence v vsem sijaju in dostojanstvu, saj je bil po položaju drugi v Egiptu, takoj za faraonom. In ravno Jožef je bil njemu, celi judovski rodovini v rešitev, da niso pomrli od lakote. Kakšen blagoslov Jakobu, bratom in celo Egiptu v času najhujše lakote!
- Jožef je tudi starozavezna podoba za Jezusa Kristusa.

Dvomim, da je Jakob, dokler je živel, videl ves blagoslov in Božjo slavo. Le en del mu je bilo dano videti na Zemlji.

Jožef – drugačen od svojih bratov

Kot smo že pogledali, je bil Jakob do tiste noči, ko se je boril z Bogom, zdrav in materialno zelo bogat. Imel je več žena in enajst sinov. Vse, kar je Jakob imel, je pridobil z zvijačo in to so njegovi starejši sinovi gledali. In kar človek seje, tudi žanje. Iz Jakobovega življenja vidimo, kako pomembno je, kakšen zgled dajemo svojim otrokom. Otroci opazujejo naše življenje, se od nas učijo in obnašanje tudi posnemajo. Kar so Jakobovi starejši sinovi gledali, so tudi delali.

- Ko je bila hči Dina posiljena, vidimo, kako sta se sinova Simeon in Levi, drugi in tretji po vrsti, z zvijačo maščevala Sihemu in vsemu mestu. Pobila sta vse moške v tem mestu, ko so bili v bolečinah, nemočni.
- Jakob je bil nevoščljiv svojemu bratu za prvorojenstvo in ker si je le-tega močno želel, ga je z zvijačo tudi dobil. Njegovi sinovi so to vedeli in bili zelo nevoščljivi svojemu mlajšemu bratu Jožefu. Ko so videli, da njihov oče bolj ljubi Jožefa kakor njih, so se tudi oni z zvijačo znebili svojega brata.

Ker pa je bil Jožef najmlajši, star je bil eno, največ dve leti, ni poznal svojega očeta kot zvijačneža kakor njegovi bratje, ampak ga je poznal v novi luči, v procesu oblikovanja duhovne rasti – novega Jakoba, duhovnega velikana. In tudi njegovo srce je hrepenelo: spoznati Boga in hoditi – živeti v Božji volji.

Kaj je za Božjega otroka res pravi blagoslov?

Ste kdaj goreče molili in prosili Boga, da vas blagoslovi? Se je tudi vam začelo dogajati isto, da gre od takrat vse »narobe«? Želeli in prosili ste blagoslov, zdaj ste pa zmedeni, saj greste le skozi strašne stiske, trpljenje in se sprašujete, kaj se vam dogaja? Počutite se, kot da vas je Bog pustil na cedilu in ne vidite, kako bi skozi tako trpljenje bili lahko nekomu v blagoslov.

*»Ljubi, ne čudite se požaru, ki prihaja nad vas, da vas preizkusi, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega. Nasprotno, kolikor ste **soudeleženi** pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali tudi, ko se bo razodelo njegovo veličastvo.« (1 Pt 4,12-13)*

Apostola Peter in Pavel govorita veliko o stiskah in trpljenju, o soudeležbi pri Kristusovem trpljenju in nas spodbujata, če smo soudeleženi pri tem trpljenju, naj se celo veselimo, ker je to milost in blagoslov tako za nas, kakor tudi za ljudi okoli nas, ki opazujejo naše življenje.

»Vam je bilo namreč milostno dano, ne samo da v Kristusa verujete, ampak da zanj tudi trpite.« (Flp 1,29)

- Jakobovo trpljenje – kakšen blagoslov vse do današnjega dne!
»Zdaj pa tako govori Gospod, tvoj stvarnik, o Jakob, tvoj upodabljavec, o Izrael: Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu: moj si! Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj, ko čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal. Saj sem jaz, Gospod, tvoj Bog, Sveti Izraelov, tvoj rešitelj. Ne boj se, saj sem jaz s teboj.« (Iz 43,1-3,5)
- Pavlovo trpljenje in služenje – kakšen blagoslov še danes, dva tisoč let za tem. Ko beremo njegova pisma – kakšne globine, koliko spodbude, tolažbe, upanja itd.

Zaključek

Hočemo biti tudi mi blagoslovljeni in biti blagoslov naši okolici, tej generaciji in generacijam za nami, če Gospod Jezus prej ne pride? Hočemo biti blagoslov kot Jakob, Pavel in še mnogi drugi? Če je to naša želja, naše hrepenenje in naš cilj, potem iščimo tudi mi s celim srcem te tri stvari: vsak dan bolj spoznavati Boga, moč njegovega vstajenja in tudi svoj delež pri njegovem trpljenju, in dopustimo, kot pravi apostol Pavel: *»Prepričan sem, da bo on, ki je začel v vas dobro delo, to delo dokončal do dneva Kristusa Jezusa.« (Flp 1,6)*

Da se Bog proslavi skozi naše življenje in biti blagoslov drugim – to je edini pravi blagoslov za Božjega otroka.

Polemična misel

Pavel proti Petru

Ludwig Schneider

Kdor bere Pavlovo pismo Galačanom, utegne misliti, da Peter in Pavel oznanjata dva različna evangelija. Da Peter in Pavel nista bila vedno enotnega mnenja, drži. Pavel je Petra celo obsodil hinavščine (Gal 2,11-13), ker je Petra, ki je sicer kot ortodoksni judovski kristjan upošteval zapoved kosher (judovska obredno pripravljena hrana, op. ured.) jedi, videl jesti z nejudi.

V toku cerkvene zgodovine se je okoli apostolov ustvarjal ideal, ki je nerealističen, kajti bili so ljudje kakor mi in niso bili rešeni z boljšo Jezusovo krvjo kot katerikoli izmed nas, kar vidimo iz dejstva, da so se prakristjani soočali z istimi težavami kot mi danes. Primer za to je Pismo Galačanom.

Še zdaleč nimam namena dotakniti se svete avreole apostolov. Želim pokazati samo na to, da ni bilo nič bolje v Jezusovi skupnosti tedaj, kakor je danes. Čeprav je Bog Adama ustvaril po svoji podobi, je pri tem uporabil preprosto ilovico. Ravno tako je Bog svojo skupnost napravil iz zemeljskega materiala.

Zdi se, da se Pavel ni strinjal, da gre Peter k poganom v Antiohijo (2,11), saj sta vendar oba imela svojo misijsko polje. Pavel je bil za neobrezane, za pogane, Peter pa za obrezane, za Jude (Gal 2,7-8). Za Pavla ni bilo preprosto, da ni bil eden od Jezusovih učencev, kajti prvi kristjani so vsepovsod, kamor je prišel, spraševali, kako je Jezus živel, umrl in vstal, želeli so na vsak način spoznati očitidca. Potem je moral Pavel kot »rojstvo ob nepravem času« (1 Kor 15,8) reči, da ga ni bilo zraven, ampak je prejel sporočilo skozi razodetje Jezusa Kristusa (Gal 1,11-12). Od tu njegova teološka retorika v primerjavi s Petrovim načinom pripovedovanja.

Ne zmanjšujem službe apostola, če opozorim na to, da ni odvisno od posode, ampak od vsebine, saj smo vendar prejeli skozi Petra in Pavla – naj sta bila še tako različna – nebeško mano.

Vendarle ne bi Petra imenovali hinavec, sicer se je Jezus zmotil in ni svoje skupnosti ustanovil na »Petru, skali«, ampak na »Petru, hinavcu« in dal hinavcu oblast ključev. Pavel je takrat reagiral pretirano, ravno tako kot mi danes pogosto reagiramo prehitro. Ne pozabimo: le Bog je popoln, ne mi – tudi ne apostoli.

Peter je sicer jedel v Jeruzalemu le kosher hrano, v Antiohiji pa nekoshersko hrano svojih nejudovskih bratov – vendar to ni bila hinavščina, ampak doslednost. Kajti ko ga je Bog poslal v hišo pogana Kornelija, da mu prinese evangelij, se je Peter najprej upiral, da bi šel v hišo nekega pogana, ker bi tam moral jesti nekoshersko jedi. Zato mu je Bog pokazal v viziji prt poln »nečistih« živali, ki jih je Bog očistil za Petra, da bi šel v hišo pogana. To pomeni: doma je bil Peter kakor poprej vezan na kosher hrano. Le kadar je šlo za nejudje, je smel jesti nečiste živali »iz prta«, ki pa jih je Bog očistil (Apd 10).

Pozneje v Apostolskih delih 15 ob prvem koncilu piše: »Sklep Svetega duha (!) in naš je, da vam (poganom) ne nalagamo nobenega drugega bremena, kot teh, ki so neobhodno potrebne: da se vzdržite malikom darovanega mesa, krvi, mesa zadavljenih živali in nečistovanja.« Potem so torej nejudovski kristjani osvobojeni ostalih zapovedi, ne pa mesijanski judje (mesijanski judje so judje, ki ponavadi prihajajo iz judovske družine, vendar verjamejo v Jezusa kot Mesija in sprejeti nauk iz Nove zaveze. Hkrati ohranjajo ali poskušajo ohraniti judovske tradicije in običaje, op. ured.).

Ludwig Schneider,
v Jeruzalemu živeči
nemški novinar
in pisec več
knjig na temo
Božje delovanje
v svetu,
ter izdajatelj
in urednik
krščanske revije
»Izrael danes«
(nem. Israel heute)

Tako velja za mesijanske jude obreza, kakor je za njih veljala prej, ki pa ne velja za nejudje. Ko je torej Peter želel obrezati nejudje, je šel predaleč. Ravno tako je šel Pavel predaleč, ko je zavrgel obrezo pavšalno, saj vendar mesijanski judje te niso bili osvobojeni. Ker sta Peter in Pavel svoji ločeni nalogi opravljala primerno, imata oba prav. Zatorej hvalim Petra, ki je Pavla, čeprav je slednji prvega tako trdo napadel, vseeno imenoval »ljubljeni brat« (2 Pt 3,15).

Prevod: Vida Derganc
 vir: Izrael danes (Israel Heute), 2009

Zgodovinski esej

Preganjanje v zgodnji Cerkvi

»Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, izobčili in sramotili ter vaše ime zavrgli kot zlo zaradi Sina človekovega! Razveselite se tisti dan in poskočite od sreče, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.«

Jezus (okoli leta 30)

.....

»Slab vpliv te vraže je segel ne le v mesta, ampak tudi na vasi in ruralna območja. Kljub temu se zdi, da ga je mogoče zaveziti in obrzdati.«

Plinij mlajši, legat cesarja Trajana v Bitiniji (okoli leta 110)

.....

»Kratkotrajno in minljivo trpljenje, kako ga bo zamenjala nagrada bleščeče in večne časti!«

Sveti Ciprijan Kartaški

V prvih treh stoletjih so rimske oblasti redno, čeprav ne nenehno, preganjale krščansko Cerkev. Kar je skupaj z mučeniki in apologeti, ki izvirajo iz tega obdobja, prineslo pomembne zgodovinske in teološke posledice za razvoj vere. Med drugim je preganjanje spodbudilo kult svetnikov, pospešilo hitro rast in širjenje krščanstva ter gnalo zagovarjanje in razlago krščanstva. Posledično so se porajala temeljna vprašanja o naravi Cerkve.

Razsežnost preganjanj

Skupno število mučnikov zgodnje Cerkve ni znano. Čeprav nekateri govorijo o množici ljudi, moderni strokovnjaki menijo, da jih je bilo v resnici manj, kot so si nekoč predstavljali. Od štiriinpetdesetih cesarjev, ki so vladali od leta 31 do leta 311, si jih je le enajst dalo opravka s preganjanjem kristjanov. Izračunali so, da so med prvim pregonom pod cesarjem Neronom l. 64 do Milanskega edikta l. 313 kristjani bili preganjani 129 let, 120 let pa so živeli v strpnosti in miru. Rimski pregoni so bili dokaj redki, omejeni na določen kraj ter odvisni od politične klime in cesarjevega razpoloženja. Cesarjeve odredbe proti kristjanom so se največkrat nanašale na cerkveno lastnino, spise ali pa le na duhovščino. Ocenjujejo, da je bilo v zadnjih 50 letih današnjega časa (torej pretežno v 2. polovici 20. stoletja) mučenih več kristjanov, kot v prvih 300 letih obstoja Cerkve.

Razlogi za preganjanje

Rimski imperij je bil praviloma precej

strpen do drugih religij. Načeloma si je prizadeval za združitev –bogove novo osvojenih ozemelj so preprosto dodali rimskemu panteonu in jim pogosto dali nova imena. Celu do Judov, ki so imeli samo enega Boga, so bili na splošno strpni. Zakaj so torej preganjali kristjane? Če hočemo razumeti, zakaj so bili Rimljani tako nezaupljivi do kristjanov, moramo najprej razumeti njihov pogled na religijo. Za Rimljane je bila religija na prvem mestu družabna aktivnost, ki promovira enotnost in zvestobo državi, religiozna drža, ki so jo Rimljani imenovali *pietas* ali pieteta, tj. neke vrste pobožnost. Cicero je zapisal, da če bi pieteta v rimskem smislu izginila, bi skupaj z njo izginili tudi enotnost družbe in pravica.

Zgodnji rimski pisatelji v krščanstvu niso videli nove vrste pietete, ampak *superstitio*, vraževerje. Plinij, rimski guverner v Bitiniji, je okoli leta 110 krščanstvo opredelil kot 'vraževerje skrajnih razsežnosti'. Podobno ga je rimski zgodovinar Tacit imenoval 'smrtonosno vraževerje', zgodovinar Svetonij je kristjane označil kot 'razred oseb, vdanih nevarnemu novemu vraževerju'. V tem kontekstu ima vraževerje nekoliko drugačen prizvok kot danes. Rimljani so ga pojmovali kot nekaj tujega in drugačnega v negativnem smislu. Religiozna verovanja so bila veljavna le, če so se izkazala za stara in skladna s starodavnimi običaji. Na nove in inovativne nauke so gledali nezaupljivo.

Rimski odpor do krščanstva je v veliki meri izhajal iz prepričanja, da škodi družbi. V tretjem stoletju je neoplatonistični filozof Porfirij zapisal: *»Kako bi tisti, ki so se izneverili običajem svojih prednikov, na katerih stoji vsak narod in vsako mesto, ne bili v vsakem pogledu brezbožniški in brezobzirni? ... Kaj so, če ne borci zoper boga?«*

Kot kaže Porfirijev argument, je sovraštvo do kristjanov imelo korenine tudi v prepričanju, da dostojna pieteta rimskim bogovom pomaga vzdrževati dobrobit mest in njihovih prebivalcev. Čeprav je rimska religija bila utilitaristična – njen glavni namen je bila korist; močno je bila motivirana s poganskim prepričanjem, da tiste, ki svojih bogov ne spoštujejo in dostojno obožujejo, čaka nesreča. Mnogi pogani so verjeli, da je zanemarjanje starih bogov, ki so Rimu dali takšno moč, razlog za katastrofe, ki so zajemale mediteranski svet. Ta vidik se je ponovno okrepil v petem stoletju, ko je padec rimskega imperija mnogim povzročil skrb, da so bogovi jezni zaradi cesarjeve nove zaveze s krščanstvom. V svojem opusu *Božje mesto* je sveti Avguštin temu oporekal.

V praktičnem življenju je bila družba do kristjanov nezaupljiva, deloma zaradi skrivnosti in nerazumevanja narave njihovega oboževanja. Besedne zveze kot 'gostija ljubezni' in govori o 'uživanju Kristusovega mesa' so – razumljivo – poganom zveneli sumljivo. Kristjane so sumili kanibalizma, incestov, orgij in raznovrstnih nemoralnosti.

Zgodovina preganjanja

Vsaj od petega stoletja dalje se običajno našteva deset glavnih preganjanj v zgodnji Cerkvi. Ta številka spominja na deset nadlog v Egiptu. Preganjanja so naslednja:

1. Preganjanje v času cesarja **Nerona** (cca. 64-68). Mučeništvo Petra in Pavla.
2. Preganjanje v času cesarja **Domicijana** (okoli 81-96).
3. Preganjanje v času cesarja **Trajana** (112-117). Krščanstvo je z zakonom prepovedano, a kristjanov ne iščejo.
4. Preganjanje v času cesarja **Marka Avrelija** (okoli 161-180). Polikarpovo mučeništvo.
5. Preganjanje v času cesarja **Septimija Severa** (202-210). Perpetuino mučeništvo.
6. Preganjanje v času cesarja **Decija** (250-251). Kristjane so načrtno iskali z zahtevo po žrtvovanju. Namesto dejanskega žrtvovanja je bilo mogoče kupiti potrdilo. Mučeništvo škofov Rima, Jeruzalema in Antiohije.
7. Preganjanje v času cesarja **Valerijana** (257-59). Mučeništvo Ciprijana Kartaškega in rimskega

škofa papeža Siksta II.

8. Preganjanje v času cesarja **Maksimina Tračana** (235-38).
9. Preganjanje v času vladarja **Avrelijana** (okoli 270-275).
10. Hudo preganjanje v času vladarjev **Dioklecijana in Galerija** (303-324).

Preganjanje v zgodnji Cerkvi se je pojavljalo že od začetka, a v času Neronove vladavine je bilo krščanstvo prvič kaznovano. Leta 64 je velik požar opustošil Rim. Neron je izkoristil priložnost in novo mesto zgradil v grškem stilu, sebi pa začel graditi veliko palačo. Ker se je med ljudstvom širilo razmišljanje, da je Neron sam podtaknil požar, da bi s prenovo ugodil svojim estetičnim željam, je –tako v Tacitovih letopisih in Svetonijevem Neru – da bi odvrnil sum od sebe, ekscentrični cesar za požar okrivil kristjane. Neron je bil blazen. Spisi pravijo, da je kristjane mučil okrutno za svoj užitek. Rimski zgodovinar Tacit je zapisal:

»Razen tega, da so jih [kristjane] usmrtili, so jih postavili za predmet zabave: oblekli so jih v kože zveri in psi so jih raztrgali; druge so križali, spet druge zažgali, da so razsvetljevali noč, ko ni bilo dneвне svetlobe. Neron je svoje početje dal vsem na ogled, saj je te okrutnosti izvajal v cirkusu, pri čemer se je oblečen v vozniška zmagovalne kočije pomešal med ljudi ali pa se vozil med njimi v kočiji. Vse to je pri ljudstvu vzbujalo občutek sočutja celo do tistih, katerih krivda je bila zaslužna najhujših kazni; zakaj čutiti je bilo, da niso umorjeni za javno dobro, temveč da bi potešili krutost posameznika.«

Kljub ekstremni krutosti je bilo Neronovo preganjanje lokalno in kratkotrajno. To je bilo prvo javno preganjanje in prvo preganjanje, v katerem je oblast ločila kristjane od judov. Tertulijan je preganjanje kristjanov imenoval *institutum Neronianum*, Neronova ureditev. Za Neronom je bilo krščanstvo sicer smrten zločin, a je bil obtoženi pomiloščen, če je javno obsodil Kristusa in daroval bogovom.

Domicijan je v zgodovino zapisan kot cesar, ki je dal usmrtiti člane svoje družine, ker so bili krivi ateizma in judovskih navad in potemtakem med ljudmi smatrani za kristjane.

V knjigi *Zgodovina krščanske cerkve* (orig. *History of the Christian Church*) avtorja Philipa Schaffa je preganjanje, ki ga je vodil veliki filozof Mark Avrelij, opisano takole:

*»Mark Avrelij, filozof na prestolu, je bil izobražen, pravičen, dobrotljiv, ljubezniv cesar, ki je dosegel starorimski ideal samostojnosti, zaupanja vase, neomajnosti, neoporečnosti in stoične vrline. Ravno zato ni premogel nikakršne naklonjenosti krščanstvu, ki ga je najverjetneje smatral za absurd in fanatično vraževerje. V svojem svetovljanskem človekoljubju ni našel prostora za najčistejše in najbolj nedolžne, katerih mnogi so služili v njegovi vojski. Preplavljen je bil z apologetskimi pismi Melita, Miltiadesa, Athenagorasa, pisanimi v imenu preganjanih kristjanov, a se nanje ni oziral. Enkrat samkrat je v svojih Razmišljanjih (orig. *Meditations*) meril nanje, ko je z zaničevanjem pripisal njihovo vzvišeno navdušenje za mučeništvo goli trdoglavosti in ljubezni do drame. Njegov izgovor je bila ignoranca. Najverjetneje ni nikoli prebral vrstice Nove zaveze, niti ne nanj naslovljenih apologij.*

Kot pripadnik pozne stoične šole, ki je verovala v takojšen posmrtni vpoj v božansko esenco, je v krščanskem nauku, ki je govoril o nesmrtnosti duše in o moralnih posledicah, videl zlohotnosti in nevarnost za dobrobit države. V času njegove vladavine je bil izdan zakon, po katerem je bil vsak, ki si je prizadeval na ljudi vplivati, da bi se bali Boga, kaznovan z izgonom. Ta zakon je bil brez dvoma napisan za kristjane. Čeprav preganjanj ni bilo mogoče izslediti do njega, je njegovo vladanje sovpadalo z viharnim obdobjem Cerkve. Trajanov zakon je bil podlaga za izvajanje najhujših ukrepov proti tistim, ki so bili spoznani za pripadnike prepovedani religiji.«

V času vladanja Marka Avrelija je bil mučen Polikarp, škof Cerkve v Smirni. Pozneje so odkrili zapise o 'novih sklepih', ki so omogočali lažje poti obtoževanja kristjanov in zaplembe njihovega premoženja. Leta 177 je bilo 48 kristjanov mučenih v amfiteatru v Lyonu v današnji Franciji.

Leta 122 je cesar Trajan (na oblasti od l. 98 do l. 117) poslal rimskega guvernerja Plinija ml. na službeno pot v maloazijsko Bitinijo. V času svojega obiska je Plinij naletel na kristjane in o njih pisal cesarju. Guverner je naznanil, da je odredil usmrnitev več kristjanov, *»saj v meni ni niti najmanjšega dvoma, da je – karkoli so že*

sprejeli – svojeglava in trdovratna zabloda, zaslužna vsake kazni.« Ni pa vedel, kaj narediti s tistimi, ki so trdili, da niso več kristjani, zato se je za nasvet obrnil na Trajana. Cesar mu je odgovoril, da je kristjane potrebno izslediti, anonimne namige pa zavrniti kot *»nevredne našega časa«*. Če se kdo krščanstvu javno odpove in *»obožuje naše bogove«*, je svoboden, tisti pa, ki vztraja, bo kaznovan.

Cesar Hadrijan je kristjanom dovolil še več. V odgovoru – tokrat v zahodni Aziji, v Minorju – je svojemu guvernerju odredil, da se kristjanom za določena nezakonita dejanja lahko sodi. Tako zgolj biti kristjan ni bil zadosten razlog za aretacijo. Še več, *»obrekljivi napadi«* zoper kristjane so bili prepovedani. Tako je vsakdo, ki je začel postopek zoper kristjana in izgubil, trpel resne posledice. Janez Mučenik je Hadrijanov državni ukaz priložil k svoji *Prvi apologiji* (cca. l. 155).

Cesar Sever morda ni bil osebno nenaklonjen kristjanom, a ko so se jim mnogi pridružili, je Cerkev pridobivala na moči in to je vodilo k popularnemu nekrščanskemu razpoloženju v Kartagi, Aleksandriji, Rimu in Korintu med leti 202 in 210. Poleg mnogih Origenovih učencev iz Aleksandrije je bila v tem času mučena tudi znana sv. Perpetua.

Preganjanje pod Decijem je bilo prvo svetovno in organizirano preganjanje kristjanov, ki je zaznamovalo zgodovino krščanske Cerkve. Januarja leta 250 je Decij izdal ukaz, naj vsi državljani darujejo cesarju vpricho rimskega funkcionarja, pri čemer dobijo potrdilo – *libellus* – da so to naredili. Štiriinštirideset poročil je ostalo do danes. Eno od njih se glasi:

»Tistim, ki so bili imenovani, da vidijo daritve, piše Avrelij Karis iz egipčanske vasi Teadelfije. Od nekdanj in venomer bogovom darujem in jim dajem čast, zdaj pa sem v vaši prisotnosti izlil pitno daritev in daroval ter jedel od darovanega mesa. Prosim vas, da spodaj to potrdite.«

Ta način preganjanja je v mnogih kristjanih ustvaril stisko vesti, saj je bilo mogoče podkupiti rimske oblastnike in dobiti potrdilo brez dejanskega darovanja. Jasno je bilo, da kristjani ne smejo darovati lažnim bogovom, kupovanje potrdila, ki je rešilo življenje, pa je

bilo v sivem območju. Mnogi kristjani so se odločili odkrito kljubovati zakonu in niso hoteli kupiti potrdila, zaradi česar so bili aretirani oziroma usmrčeni. Med mučeniki tega obdobja najdemo škofe Rima, Jeruzalema in Antiohije. Škof Smirne je – kot mnogi drugi – daroval.

Javnost je obsojala takšno nasilje in občudovala pasivni odpor mučenikov kar je pripomoglo k okrepitvi krščanskega gibanja. Decijevo preganjanje se je končalo leta 251, nekaj mesecev pred smrtjo cesarja. Njegovo preganjanje je imelo dolgotrajne posledice za Cerkev. Kako naj bi obravnavali tiste, ki so kupili potrdilo ali pa celo zares darovali? Zdi se, da so v večini Cerkev 'padle' sprejeli nazaj v svoje sredine, nekatere skupine pa so jih zavračale. Ob tem so se dvigovala pomembna vprašanja o naravi Cerkev, odpuščanju in o veliki teži mučeništva. Stoletje in pol kasneje je sv. Avguštin bil bitko z 'donatisti', ki so se ločili od katoliške cerkve, ker je sprejela nazaj tiste, ki so podlegli državnim oblastem.

Valerijan, ki je prestol zasedel leta 253, je zahteval, da bogovom daruje vsa duhovščina. Leta 257 je bila kazen izgon; leta 258 je bila kazen smrt. Tudi kristjani med senatorji, vitezi in damami so morali darovati kljub visokim globam, odvzemu položaja, pozneje tudi smrti. Sčasoma so vsem kristjanom prepovedali vstop na pokopališča. Pod Valerijanom so bili usmrčeni sv. Ciprijan, škof Kartagine in Sikst II., škof Rima. Sodeč po pismu, ki ga je v tistih dneh napisal Dionizij, so *»možje in žene, mladi in stari, služkinje in gospe, vojaki in civilisti, ljudje vseh starosti in vsake rase, nekateri z bičem in ognjem zmagali v boju in si prislužili krono«*. Preganjanje se je končalo, ko so Perzijci ujeli Valerijana. Njegov sin in naslednik Galien je preklical odloke svojega očeta.

Zadnje veliko rimsko preganjanje kristjanov se je odvijalo v času Dioklecijana in je bilo od vseh najhujše. Imenujejo ga tudi 'veliko preganjanje'. Razlogi za preganjanje niso jasni, na Dioklecijanova dejanja so morda vplivali njegova mlajša kolega Galerij – fanatični privrženec rimske religije, Porfirij –antikrščanski neoplatonistični filozof, ali pa običajna želja po politični enotnosti. Dioklecijan je v letih 303-304 izdal štiri odloke. Ukazal je sežig krščanskih knjig in cerkva, obljubil pa, da ne bo prelivanja krvi. V resnici se je njegovo preganjanje izkazalo za izjemno nasilno. To nasilje pa krščanstva ni izničilo, temveč je v kristjanih

zanetilo ogenj vere mučenikov.

Uradno se je preganjanje kristjanov končalo z Milanskim ediktom, ki sta ga podpisala v krščanstvo spreobrnjeni cesar Konstantin I. Veliki in njegov socesar Licinij. To krščanstva ni postavilo za uradno veroizpoved imperija (to se je zgodilo leta 381 pod vladavino Teodozija I.), ampak mu je priznavalo legalni status.

Dva krščanska odziva: slava mučeništva in apologetika

»Čeprav obglavljeni, križani, vrženi divjim zverem, v verigah in ognju, mučeni na vse mogoče načine; svojim izpovedim se ne odpovemo. Bolj se takšne reči dogajajo, v večjem številu in bolj zvesti postajajo drugi.«

Janez Mučenik

Soočeni s preganjanjem so mnogi kristjani izbrali smrt preden bi zanimali svojega Gospoda. Tiste, ki so tako naredili, so imenovali mučeniki. Beseda, ki se uporablja v izvirniku, se v slovenščino prevede tudi pričevalci. Tertulijan, teolog drugega stoletja, se je v krščanstvo spreobrnil deloma tudi zaradi začudenja nad zvestobo kristjanov, soočenih z mučeništvom. To je imelo podoben učinek tudi na druge. Tertulijan je tisti, ki je slavnostno naznanil, da je kri mučenikov seme Cerkev. Preganjanje je zares drastično vplivalo na število kristjanov, drugače torej, kot so si preganjanci zamislili.

Drug odziv Cerkev na rimsko preganjanje je bil pisanje apologij – pisem, ki so zagovarjala krščansko vero. Škofe in vodje, ki so takšna pisma pisali, imenujemo apologeti. Pisali so predvsem v drugem stoletju, njihov primarni cilj pa je bil braniti krščanstvo pred obtožbami poganov in napačnimi predstavami, z namenom, da bi se preganjanje čim prej končalo. Tako so svoja dela naslavljali večinoma na rimske cesarje. Apologeti so, denimo, razložili, da krščanska 'ljubezenska gostija' ne vključuje kanibalizma niti orgij, kot so mnogi verjeli, temveč gre za svet obed kruha in vina v čast Jezusovi smrti. Apologeti so se trudili tudi prikazati, da je krščanstvo enakovredno ali pa celo nad pogansko religijo in filozofijo, in da je dobro za rimsko državo. Poudarili so, da je krščanstvo staro toliko kot grška kultura, saj izvira iz starodavne judovske religije. Bralce so nagovarjali, naj primerjajo moralno držo kristjanov in poganov. Pojasnili so, da so – čeprav niso bili

pripravljene cesarju po božje darovati – redno molili za njegovo dobrobit.

Apologije ne prikažejo celotne slike krščanstva drugega stoletja, saj so se v pismih vedno osredotočali na konkretne obtožbe, kar je pomenilo omejitve na določeno temo. Po drugi strani pa nam ta zgodnja pisanja omogočajo uvid v to, kako so zgodnji kristjani primerjali svojo vero z rimsko-grškim poganstvom in zakaj je njih same krščanstvo prepričalo.

Med pomembnimi grškimi apologeti najdemo Aristida, Janeza Mučenika, Tatiana, Apolinarija (škof Hierapolisa), Athenagorasa, Teofila in Klemna Aleksandrijskega, med rimskimi pa Marka Minucija Feliksa in Tertulijana.

Prevod: Vesna Pavlović

vir (s seznamom referenc):

<http://www.religionfacts.com/christianity/history/persecution.htm>

mag. Gary Carlson,
evangeljski
duhovnik
v Novem mestu,
teolog, misijonar
in pastoralni
delavec

Homilija – 1 Mz 21,8-20

Delo je opravljeno

mag. Gary Carlson

V 1. Mojzesovi knjigi 21,8-20 beremo zanimivo zgodbo – in mnogi se sprašujejo, kaj pomeni in kako se nanaša na nas. Seveda, v eni pridigi ne moremo povedati vsega, rad pa bi, da najprej pogledamo zgodovinski okvir zgodbe in nato še 4. poglavje Galačanom, kjer Pavel uporabi to zgodbo pri govoru o odrešenju.

V 21. poglavju 1. Mojzesove knjige beremo, da je Mojzes priredil gostijo, ko je bil Izak odstavljen. V tisti kulturi je bil otrok odstavljen pri 2 ali 3 letih. Morda se sprašujete, koliko je bil Izmael star v tej zgodbi, ali je bil še majhen otrok ali že mladenič. Odgovor najdemo v Bibliji, saj v 1. Mz 17 beremo, da je bil Izmael obrezan, ko je bil star 13 let, Abraham pa je bil star 99 let.

1. Mz 21 pravi, da je bil Abraham star 100 let, ko se je rodil Izak, kar pomeni, da jih je Izmael verjetno imel 14. Torej, ko je bil Izak odstavljen, je bil Izmael mladenič, v času te gostije torej star že

16 ali 17 let. Za razumevanje zgodbe je to pomembno, ker ko pravi Biblija, da se je Izaku na gostiji posmehoval, to ni bilo nedolžno otroško zbadanje – Izmael je bil že skoraj odrasel, vedel je, kaj počne. Ko je torej Sara videla Izmaelovo obnašanje, se je zelo razjezila in rekla Abrahamu, naj se znebi Hagare in Izmaela.

**Kaj naj bi storil Abraham v tej situaciji?
Kako naj se odzove na Sarino zahtevo?**

Jasno je, da se je znašel v nemogočih okoliščinah – ljubil je Izaka in Saro – ljubil pa je tudi Izmaela. Zaradi tega spora je bila njegova družina uničena. Mnogi mislijo, da sta bila Hagara in Izmael tu nedolžni žrtvi. Toda, če dobro pogledamo to zgodbo, vidimo, da nihče ni bil nedolžen.

Spomnimo se, da je Bog obljubil, da bo Abrahamu dal sina – 1 Mz 15,3-4: »In Abram je rekel: 'Glej, nisi mi naklonil potomstva, zato, glej, bo moj dedič ...' A glej, zgodila se mu je Gospodova beseda, rekoč: 'Ne bo ta dedoval za teboj, temveč tisti, ki bo prišel iz tebe, bo tvoj dedič.'« Toda vemo, da niti Abraham niti Sara sprva nista verovala Božji obljubi –

vidimo pa tudi posledice njune nevere v tej zgodbi. Kot rečeno, vsak je nosil svoj delež krivde za to, kar se je zgodilo.

Prvič, jasno je, da je bila delno kriva Sara, ker je predlagala Abrahamu, naj spočne otroka s Hagaro, njeno sužnjo. Drugič, jasno je tudi, da je bil Abraham prav toliko kriv kot Sara, ker se je strinjal, da »pomaga« Bogu izpolniti obljubo, da bo dobil sina. Tretjič, vemo, da je Hagara še poslabšala situacijo, ker ko je zanosila z Abrahamom, je začela prezirati Saro. Četrto, celo Izmael je bil kriv za svoje dejanje, ker je bil že dovolj star in je vedel, kaj počne, ko se je na gostiji posmehoval Izaku.

Vsi so storili nespametne stvari – in nosili so posledice svojih odločitev. Mislim, da se večina od nas lahko prepozna v takšnih situacijah. Vsi smo videli družine, ki so razpadle zaradi grešnega vedenja, nekaterim pa se je to zgodilo v lastni družini.

Kako se je torej Bog odzval na to situacijo?

Ko prvič preberete, se zdi odgovor presenetljiv. Abraham je prišel pred Boga in ga prosil za pomoč. Bog mu je rekel, naj stori kot je želela Sara, naj pošlje Hagaro in Izmaela proč. Bog je Abrahamu tudi dal obljubo, da bo on poskrbel za Izmaela – in iz njegovih potomcev naredil narod. Tako jima je drugo jutro Abraham dal nekaj hrane in vode in ju poslal proč v puščavo. Čez nekaj časa sta hrana in voda pošli in Hagara je videla, da bosta v puščavi umrla. Iz prebrane zgodbe pa vidimo, da ju je Bog rešil. Zdi se, da Hagara in Izmael nista molila ali prosila Boga za pomoč – ker zgodba ne govori o tem. Vendar pa je Bog, verjetno, ker je bil Izmael Abrahamov sin, poslal angela v pomoč Hagari. Angel jo je spomnil na Božjo obljubo glede Izmaela. Bog ji je tedaj odprl oči, da je videla studenec. Po tem čudežu sta bila Hagara in Izmael rešena.

Sedaj pa pogledajmo nekaj stvari. Prvič, vsak v tej zgodbi je bil kriv – nihče ni bil nedolžen. Vsi so trpeli zaradi svoje sebičnosti in greha – Hagara in Izmael še najbolj. Drugič, čeprav je Bog jasno rekel Abrahamu, naj pošlje Hagaro in Izmaela proč, ju Gospod v puščavi ni zapustil – vedno je bil z njima.

Tako se zdi, da v tej zgodbi iz 1 Mz 21 najdemo vsaj dve poučni misli:

- Ko poskušamo narediti stvari s svojo lastno močjo in modrostjo, bomo imeli samo težave.
- Kljub našim neuspehom je Božja velika milost vedno na voljo – tudi ko je nismo vredni.

Mislim, da je to eden izmed razlogov, zakaj je Pavel izbral prav to zgodbo, ko je pisal 4. poglavje Pisma Galačanom. Videl je, da je to popolna ponazoritev tega, kako Bog odrešuje.

»Pisano je namreč, da je Abraham dobil dva sinova, enega od dekleta in enega od svobodne. Toda sin, rojen iz dekleta, se je rodil po mesu, sin pa, rojen iz svobodne, po obljubi. To je povedano v prispodobni: gre namreč za dve zavezi. ... Vi pa, bratje, ste kakor Izak otroci obljube. In kakor je takrat tisti, ki je bil rojen po mesu, preganjal tistega, ki je bil rojen po duhu, tako se dogaja tudi zdaj. Toda kaj pravi Pismo? Odpôdi deklo in njenega sina, kajti sin dekleta ne bo dedoval s sinom svobodne. Zaradi tega, bratje, nismo otroci dekleta, temveč svobodne.«

(Galačanom 4,22-24.28-30)

Pavel je v bistvu rekel, da rojstvu Izaka in Izmaela predstavljata dva različna načina odrešenja. Spomnimo se zopet originalnega sobesedila iz 1 Mz 21: Bog je obljubil Abrahamu sina – in ta se bo imenoval Izak. Toda zaradi pomanjkanja vere je Abraham ravnal po svoji lastni modrosti – in rodil se je Izmael. Po Pavlu predstavlja Izmaelovo rojstvo tiste, ki poskušajo najti odrešenje s svojimi lastnimi naporami. Izmael je bil rojen, ker se je Abraham odločil, da mora nekaj storiti – nekaj, kar bo uresničilo Božjo obljubo. Tako razmišljajo v današnji Cerkvi ljudje, ki oznanjajo odrešenje po delih. Trdijo, da moraš delati določene stvari ali prakticirati določene duhovne prakse.

Na drugi strani pa pravi Pavel, da Izakovo rojstvo predstavlja tiste, ki sprejmejo odrešenje po Božji milosti. Pomnimo, da Abraham in Sara nista mogla imeti otrok – ne brez čudeža. Izak je bil otrok čudeža – nezaslužen blagoslov v Abrahamovem življenju. Pavel postavlja nasproti dve zamisli odrešenja:

- tisti, ki skušajo odrešenje zaslužiti – Izmaelovo rojstvo, in
- tisti, ki sprejmejo odrešenje kot dar – Izakovo rojstvo.

In Pavel jasno pravi, da je samo ena pot odrešenja:

»Toda kaj pravi Pismo? Odpôdi deklo in njenega sina, kajti sin dekle ne bo dedoval s sinom svobodne. Zaradi tega, bratje, nismo otroci dekle, temveč svobodne.« (Gal 4, 30-31)

Želiš torej biti rešen svojih grehov? Veruj v Jezusa sprejmi Božje odpuščanje. Spoznaj, da te tvoja dejanja ne odrešijo.

Biblija uči, da samo Bog prejme vso slavo za naše odrešenje. Tisti pa, ki svojo vero polagajo v dobra dela ali v religijske napore, evangelija ne razumejo. Morda ste nekateri že utrujeni, ker kar naprej poslušate isto sporočilo, vendar je preveč pomembno, da bi utihnil. Preveč ljudi misli – tudi v tej Cerkvi – da niso dovolj dobri za odrešenje. Toda Biblija uči, da Bog ponuja odrešenje vsakomur, ki veruje.

Zato je Cerkev sestavljena iz vseh vrst ljudi, bodisi kriminalcev ali kraljev. In nihče ne more trditi, da je boljši kot kdorkoli drug, ker smo vsi odrešeni po milosti po veri. Ne mislite, da vaše odrešenje nekako temelji na vaših delih. Vaše odrešenje temelji na tem, kar je Bog storil za vas v Kristusu. Odrešenje ja vaše zaradi njegove zvestobe, ne zaradi vaših del. To je resnica, ki bo nekaterim prinesla osvoboditev od duhovne tesnobe.

Tvoje odrešenje je po Božji zvestobi – in ne po tvojih naporih

Seveda želimo biti poslušni Bogu, vendar ne zato, ker mislimo, da bomo prišli v nebesa, temveč zato, ker Sveti Duh prebiva v nas. Boga ubogamo, ker ga ljubimo, ne

zato, da bomo odrešeni. So pa ljudje, ki tega ne verjamejo – vendar se motijo.

Naj ponovim s svojim lastnim primerom, jaz ne grem v nebesa, ker sem pastor, jaz ne grem v nebesa, ker sem se trudil, in gotovo ne grem v nebesa, ker sem dober človek. Resnica je, da ne bom nikoli dovolj dober, da bi si zaslužil en dan v nebesih. V nebesa grem, ker me je Jezus rešil – in to je edini razlog.

Ob zaključku naj vam povem, da bi morala ta resnica vplivati na moje življenje na tri načine:

- prvič, dejstvo, da sem kristjan, o meni ne pove še nič dobrega – moje odrešenje je pričevanje o Božji milosti;
- drugič, ni mi treba skrbeti, da bom moral pred smrtjo priznati svoje grehe, ker so moji grehi že odpuščeni;
- tretjič, vem, da bom prišel v nebesa – ne zato, kar sem storil, temveč zaradi tega, kar je Jezus storil.

Tako vam ponovno prinašam to biblijsko resnico o Božji milosti. In zakaj jo vztrajno ponavljam? Zato, ker nekateri izmed vas ne veste, če vas Bog ljubi. Drugi pa se trudite, da bi ugodili Bogu, a nikoli ne veste, če ste naredili dovolj.

Upam, da boste končno doumeli resnico, da vse, kar potrebujete za odrešenje, že dovršeno. Jezus je storil vse, kar potrebujete za odrešenje. Samo z vero sprejmite to odrešenje.

Prevod: Irena Jerman Polenšek

Čustvena nezvestoba

Kaj to pomeni?

Čustvena nezvestoba je dejanje, ki se zgodi, ko intimno razmišljamo oziroma hrepenimo po čustveni intimi z nekom, ki ni naš partner.

»Predstavljajte si igralko, ki se pripravlja na predstavo. Nauči se teksta, se vživi v misli lika in si skuša predstavljati, kako bi se ta lik obnašal in čutil. Z vajo poskuša postati ta lik. Bolj vadi, boljša in bolj spontana je njena predstava. ... Nekaj podobnega se zgodi, ko seksualno ali čustveno fantaziramo o neprimernem oziroma grešnem obnašanju. Razmišljamo o pogovoru, ki bi jo imeli z dotično osebo, če bi bili kdajkoli sami z njo, zabavamo se z mislimi o zasebnem srečanju, si želimo, da bi nas naključna ali dotična oseba opazila... Če ne obvladujemo svojih misli, oslabimo svojo odpornost in smelost še preden pride do konkretne situacije oz. izziva.« (odlomek iz knjige ang. 'Every Woman's Battle: Discovering God's Plan for Sexual and Emotional Fulfillment', avtorice Shannon Ethridge)

Čustvena nezvestoba se ponavadi prične, ko o svojih intimnih podrobnostih govorimo z osebo, ki ni naš partner. Lahko, da doživljate težke čase v vašem zakonu in se počutite, da s svojim partnerjem ne morete govoriti. Tako se odločite, da si boste intimo izpovedovali z nekom drugim. Ob tej osebi se počutite posebno in zaradi tega se ob njej počutite tudi dobro. Vedno bolj se tej osebi odpirate in obožujete občutke, ko ste z njo. Hrepenite po čustveni intimi, ki jo od te osebe lahko dobite.

Še preden se zaveste, s to osebo delite najgloblje intimne podrobnosti vašega zakona. Kje ste tu povzročili kakšno škodo? Škodo ste povzročili, ker se je začela med vami in vašim partnerjem pojavljati ločenost. S tem ste prelomili zakonsko zaobljubo. Bog nam je naložil, da smo zvesti svojim ženam in možem. Čustvena nezvestoba je prešuštvo (Mt 5,28).

Kako nastane?

Veliko navidez nedolžnih načinov je, kako so lahko »dobri ljudje« čustveno nezvesti. Ponavadi se zgodi v vsakdanjih aktivnostih in idejah, ki jim dovolimo, da vplivajo na naš um.

Razmislite o postavitvi omejitev na teh področjih:

- Omejite gledanje televizije in se izogibajte limonadam in filmom s pornografsko vsebino ter zunajzakonskimi razmerji.
- Pazite, kje vstopate na internet. Izogibajte se vsakršnim prikazom pornografije. Ko se prijavite v pogovorne sobe (ang. chat, op. prev.), bodite prepričani, da je v bližini vaš partner, ki bo tako osveščen o vaših aktivnostih.
- Omejite branje revij.
- Bodite pozorni, da ne razvijete neprimernega odnosa z nekom, ki ni vaš partner, ne glede na to, kako nedolžno vse skupaj verjamete, da je.
- Če imate poslovni sestanek z osebo nasprotnega spola, razmislite o spremstvu svojega partnerja ali sodelavca. Izogibajte se pogovoru na samem.
- Skrbni prijatelji so lahko način, s katerim se lahko preverjate. Če ugotovite, da ste nagnjeni k skušnjavi, prosite dobrega prijatelja, da vas bo imel na očeh. Ko mislite, da lahko naredite kakšno neumnost, jih pokličite za pogovor in molitev.

Kako lahko ohranim čiste misli?

Kako lahko ohranimo čiste misli in se izognemo čustveni nezvestobi? To ni vedno tako lahko, če pomislimo, da živimo v svetu, v katerem se 'seks prodaja'.

Seveda bodo od časa do časa v naš um prišle neprimerne misli, vendar se lahko odločimo, da jim ne bomo posvečali pozornosti. Ne potrebujemo jih utrjevati s ponavljanjem, kot smo rekli na začetku. Lahko jih takoj odslovimo in se tako upremo čustveni nezvestobi.

Moramo se zavezati k temu, da bo naš um preplavljen s čistimi mislimi. Ko se nam porajajo neprimerne misli, jih moramo podvreči poslušnosti Kristusu (2 Kor 10,5). Bog nam pravi: »Sicer pa bratje, vse, kar je resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in hvalevredno, vse to imejte v mislih.«

Ne bomo se znašli v situacijah, ki bodo presegle naše zmožnosti (1 Kor 10,13). Bog bo vedno poskrbel za izhod.

Prevod: Petra Mahnič

<http://www.allaboutlove.org/emotional-infidelity.htm>

dr. David Hawkins,
direktor centra za
zakonsko pomoč
in avtor večih
knjig iz področja
krščanskega
svetovanja parom
v stiskah

Terapevtsko svetovanje

Noben zakon ni pozabljen: ostati povezan s svojo Cerkvijo

dr. David Hawkins

Z ženo sva sedela na sedežih polnega cirkusa in opazovala, kako so trije akrobati z največjo lahkoto leteli po zraku. Njihove akrobacije so bile tako fantastične, da sem komaj opazil varnostno mrežo pod njimi.

Medtem ko so bili drugi z zanimanjem osredotočeni na akrobate in jim je sapo jemal vsak zavoj, obrat, skok in met, sem se jaz zamislil nad varnostno mrežo. Čeprav so bili prepričani v svoje spretnosti, saj so bili nadarjeni in veličastni, so še vedno čutili potrebo po varnostni mreži.

Moja zamišljenost me je vodila do nadaljnega razmišljanja o varnostni mreži. Nobenega akrobata nisem videl pasti, toda predvideval sem, da jim je mreža pod njimi dala neko mero zagotovila, da če bi se zgodilo najslabše, če bi popustil prijem partnerja, bi bilo nekaj, kar bi jih ujelo.

Ko sem nadaljeval z razmišljanjem, sem se vprašal, če bi Cerkev lahko ustvarila tako varnost za pare. Kaj če bi bili tako povezani, da noben zakon ne bi mogel zaiti v težave, brez da bi kdo od zunaj moral skrbeti za njiju? In kaj, če bi vsak par vedel, da če bodo kadarkoli v težavah, če bi popustil partnerjev prijem, da bi bil tam nekdo, ki bi jim pomagal?

Pogosto sem razmišljal o odlomku iz Svetega pisma »trojna vez se ne pretrga.« Ta vrstica govori, da je sila in moč v skupnem druženju z istim ciljem.

Kaj če bi bil, kot kristjanom, naš namen, ustvariti varnostno mrežo za vsak par v naši skupnosti?

Elektronsko sporočilo, ki sem ga prejel nedavno, je še povečalo skrbi, ki jih imam glede tega problema.

Dragi dr. David. Z možem sva se pred kratkim razšla. Mož mi je povedal, da potrebuje čas za razmislek o svojih čustvih do mene in najinega zakona. Čeprav sem prestrašena nad stanjem najinega zakona, sem razočarana nad svojo Cerkvijo. Najprej se je zdelo, da je ljudem mar za to, kar se nama dogaja, potem pa so ljudje naenkrat prenehali klicati. Ko se soočam s tem negotovim časom s svojim možem, se počutim sama. Vem, da odločam o tem, kaj se dogaja z mano in da moram poiskati več ljudi v svoji Cerkvi, ki jim je mar, ampak sram me je svoje trenutne situacije. Prav tako mislim, da bi bilo lepo, če bi me ljudje poiskali in mi pomagali rešiti zakon. Ali lahko kaj naredim, da bi mi Cerkev pomagala rešiti zakon?

Razžalostim se, kadar berem takšna sporočila, ker vem, da ta ženska predstavlja tisoče drugih, ki so padli med razpoke. Statistike kažejo, da pari, ki izgubijo stik drug z drugim, pogosto tragično padejo iz prijema in varnosti svoje Cerkve.

Čeprav ni preprostih odgovorov za ločene pare in ločitve, se sprašujem, kaj bi se zgodilo, če bi naše Cerkve funkcionirale kot prva Cerkev. Sveto pismo predstavi sliko Cerkve, ki je bila tesno prepletena skupina – varnostna mreža: »Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno: prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval. Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter

uživali hrano z veselim in preprostim srcem. Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi.« (Apd 2,44-47)

Si lahko zamislite zbor ljudi, ki so drug drugemu dajali, kar so potrebovali? Sanjam o svetu, kjer se nobena poroka ne more izmuzniti in postati še ena tragična statistika. Zamišljam si svet, kjer se vsak par čuti povezanega, preskrbljenega in znotraj dometa takojšnje ustrezne pomoči. Morda ta pomoč preprosto predstavlja obliko spodbudnih besed, morda obliko skupine molitvenih bojevnikov, zbranih da bi pomagali, ali preprosto skupino izurjenih ljudi, ki so nam pripravljeni biti ob strani.

Ta model zveni fantastično, a morda bi želeli stopiti nazaj in premisliti o možnostih. Večina nas ima nagla in nepovezana življenja. Tu je nekaj idej v premislek sodobnim parom in Cerkvam.

Prvič, moramo se potruditi spoznati druge, manj opazne vernike v naši skupnosti, ter tako ustvariti močno zvezo. To zahteva predano vključenost, nekaj česar ljudje niso pripravljeni dati v našem zaposlenem svetu. Toda zveza ne mora nastati brez truda. Premisli, da bi prevzel v Cerkvi bolj aktivno vlogo in bi iskal priložnosti, v katerih bi bil uporaben in vključen. Ta povezanost ne ustvari samo priložnosti, da okrepiš svoj zakon, ampak tudi zagotovi, da si del varnostne mreže, ko se pojavijo težave.

Drugič, potrudimo se biti občutljivi in odprti za druge ljudi v naši Cerkvi ali skupini. Ni nujno, da vključenost drugim omogoči, da nas vidijo zaradi tega, kar smo. Pripravljeni moramo biti najti mesto, kjer snamemo masko in dovolimo drugim, da vidijo naše izzive. Pripravljeni moramo poznati in biti spoznani in dovoliti drugim, da natančno razumejo, kako in kje se borimo v svojem zakonu.

Tretjič, namenoma ustvarjajmo »varnostno mrežo«, kjer prepoznamo znake in simptome zakonskih težav. Zamislite si, da ste del »teles«, kjer je vsak član del nečesa večjega in pomembnega. Ko par pade, smo tam, da ga poberemo. Ko si prisoten in uglašen v delovanje večje celote, si vzameš čas, da se naučiš o drugih, prepoznaviš znake zdravih in živih zakonov, prav tako tudi znake težav. V tej skupini smo odgovorni za dobrobit drugega.

Četrtič, vemo kako poiskati ali ponuditi ustrezno pomoč. Izjemno razburljivo je biti del skupnosti, ki ponuja sredstva za zakonske težave. Če tvoja Cerkve ne ustvarja teh virov, bodi del skupine, ki jih. Poslušaj ljudi v svoji Cerkvi, da boš vedel, kaj je potrebno. Morda boš začutil potrebo po skupini za okrevanje/pomoč. Morda boš našel potrebo po tečajih obogatitve zakona, starševstva ali finančnega blagostanja. Morda se bo pokazala priložnost, da se ustvari laičen program svetovanja. Katerikoli viri pomoči v zvezi s poroko niso ponujeni v tvoji skupnosti vernikov, se lahko verjetno najdejo v drugih bližnjih Cerkvah.

V povezanosti je gotovost in varnost. Kot je bilo zbiranje in pripadnost nedvomno v prvi Cerkvi, je prav gotovo tako nedvomno močno pomembno tudi za nas. Potrebujemo povezanost, ki jo najdemo v prijateljstvu, odnosih na delovnem mestu in celo na takšnih mestih kot so kavarne. Hrepenimo po vključenosti in razumevanju. Kako je to šele res, ko se naš svet zapleta in razpleta.

Prevod: Marija Hrovat Sladič

vir: <http://www.crosswalk.com/family/marriage/no-marriage-left-behind-staying-connected-to-your-church-11638737.html>

Zasvojenost z ljubeznijo

Zasvojenost z ljubeznijo je kot katerakoli druga »sila«, ki te vleče v nekaj, le da je ta povezana z odnosi. Zaradi »ljubezenskega« dela zasvojenosti, ljudje pogosto ne razumejo oziroma ne vidijo nevarne plati situacije. Pravzaprav, Hollywood stremi k temu, da prikaže ta problem kot nekaj neresnega oziroma enostavnega v situacijskih komedijah in filmih, kajti pristnega odnosa ljubezni se ne da prodati. Filmi temeljijo na olepšani ljubezni! Vendar, ne glede na to, kako zabavno jo naredi Hollywood, zasvojenost z ljubeznijo ne predstavlja zabave zasvojeni osebi in njenemu partnerju.

Oseba, ki je pretirano navezana na drugo osebo, najverjetneje to nagnjenje oziroma zasvojenost »prinaša« iz prejšnjih razmerij. Dogajanja v teh preteklih odnosih so v osebi pustile občutek manjvrednosti ali pa mentalno in/ali psihično zlorabo. Niso samo romantična razmerja edina vrsta odnosov, ki povročajo takšne težave; te lahko izvirajo tudi iz naslednjih okoliščin/stanj: pomanjkanje dobre vzgoje in pozornosti v otroštvu, osamljenost ali ločitev od družine, skrite ozitoma »potlačene« bolečine, zanemarjanje v zgodnjem otroštvu, neprepoznane ali neizpolnjene osnovne potrebe, strah pred zavrnitvijo, bolečina in pomanjkanje ljubezni ter upanja.

Zasvojenci z ljubeznijo imajo strah pred spremembami. Navezali se bodo na drugo osebo z namenom, da bodo »pridobili« oziroma prevzeli identiteto te osebe. Ker imajo tako slabo mnenje o sebi in ker je njihova identiteta tako skrhana, si izberejo partnerja ali pa prijatelja, ki ima identiteto, katero želijo dobiti. Zločini iz strasti, umori, samomori, zasledovanje prihajajo iz takšnih odnosov in okoliščin. Homoseksualnost je drug stanski pojav tega problema, saj je lažje prevzeti identiteto nekoga, ki je istega spola. Ljudje, ki so zasvojeni z ljubeznijo imajo tudi potrebo po nadzoru razmerja oziroma odnosa. Spolne odnose bodo »uporabili« za doseg svojega cilja ali v zameno za ljubezen. On ali ona zamenja spolne odnose za ljubezen.

Ko oseba želi prekiniti odnos z zasvojencem, situacija postane zelo napeta in se lahko konča z zasledovanjem. Ločitev še bolj obremeni že tako preobremenjen čustveni svet osebe odvisne od ljubezni. Ta oseba se ne boji, da bi izgledala čudno ali nenavadno.

Značilnosti

Naslednje lastnosti so očitni znaki te vrste odvisnosti:

- nezmožnost zaupanja v odnosih,
- notranja jeza zaradi manjka pozornosti v otroštvu,
- bitke z depresijo,
- toleriranje zelo tveganega obnašanja,
- ima ostale vedenjske značilnosti zasvojenih oseb,
- neprestano se sprašuje o pomembnosti, koristnosti in smiselnosti življenja,
- pogosto izraža bes, strašno jezo,
- zanika probleme,
- ne razlikuje želja od potreb in
- končane odnose, razmerja takoj zamenja z novimi.

Posledice takšnih odnosov?

Zasvojenci so nagnjeni k temu, da potlačijo samostojen razvoj osebnosti, ker v sebi čutijo le potrebo po tem, da dosežejo to, kar je dosegel njihov partner. Nerealna upanja in sanje privedejo do tega, da se njihova razmerja hitro končajo in zaradi tega vzorca so čustva razočaranja, strahu in odvisnosti neprestano prisotna. Kolikor hitro je mogoče, bo odvisnik po razhodu našel drugo osebo, da bi se izognil samostojnemu razvoju osebnosti; ali pa se bo ustavil pri ostankih izgubljenega razmerja do te mere, da bo zasledoval bivšega partnerja. Namesto, da bi bil odkrit in pošten, deluje uničevalno v ljubečem odnosu.

Psihološka neuravnovešenost in problemi iz otroštva, ki pridejo do točke uničevanja samega sebe, potrebujejo profesionalno svetovanje. Odvisnik mora biti osvobojen do te mere, da je sposoben ljubiti v zdravem razmerju.

Kaj je Ljubezen zate?

Najlepši opis ljubezni, ki jo vsi skušamo najti, je napisan v Svetem pismu – 1 Korinčanom 13,4-8. Tu Sveto pismo lepo definira ljubezen: »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane. Ljubezen nikoli ne mine.«

Ko spoznaš, kdo je Bog, boš imel prave odnose, ki si jih iskal vse življenje. Ko je ta odnos na pravem mestu, ti bo on dal ravno pravo osebo, s katero boš imel zdrav in srčen odnos.

Prevod: Ema Vitek Mercedes

vir: <http://www.allaboutlove.org/love-addiction.htm>

Evangeljska misel

Bodite marljivi za dobra dela

Ludwig Schneider

»... ki je dal sam sebe za nas, da bi nas odkupil iz vse nepostavnosti in nas zase očistil kot lastno ljudstvo, ki je vneto za dobra dela.« (Tit 2,14)

Pavel je v tej eni sami povedi v Pismu Titu strnil štiri zorne kote evangelijev in ga spodbudil, naj kristjanom z vsem poudarkom govori o teh štirih življenjskih stališčih:

1. da se je Kristus sam daroval za nas,
2. da bi nas rešil vse nepostavnosti (pomeni 'kršiti Božjo postavo', op. k Mt 7,23),
3. da bi ustvaril čisto ljudstvo Božje lastnine, ki bo
4. pripravljeno za vsako dobro delo (Tit 2,14).

Da je Kristus kot Božje jagnje za nas žrtvoval življenje, je neizpodbitna osnova evangelija. Ni druge rešitve kot skozi Kristusa. Vendar Kristus ni šel na križ samo zato, da bi nas le duhovno (platonsko) odrešil, ampak da bi nas odrešil od vsake nepostavnosti. To pa zahteva tudi naše telo v sledenju Kristusu in ima posledice: če smo prej živeli brez postave, se moramo sedaj držati Božje postave, kajti ni nas odrešil postave, ampak nepostavnosti. To pa sedaj ne pomeni, da moramo biti sužnji postave, ampak moramo postati čisto ljudstvo Božje lastnine, marljivo za vsako dobro delo, kajti »naša vera je popolna le skozi naša dela« (Jak 2,22).

Tit je bil Grk in je deloma sodeloval s Pavlom na misijonskih potovanjih. Ob koncu njegovega življenja je bil škof krščanske skupnosti na Kreti, piše krščanski učitelj Evzebij (260-339). Vendar je imel Tit s kristjani na Kreti težave, ker so ti pobožno filozofirali, niso se pa držali praktičnega izpolnjevanja Božje volje, za njih je bila krščanska skupnost le druga filozofska šola, kajti tudi o evangeliju je možno teološko filozofirati.

Tit bi tudi danes imel težave v prenekateri krščanski skupnosti, v kateri igrajo veliko vlogo vizije. Vendar vizije dajejo le obljube, naše delo pa še ne dokončajo. Tako je bilo tudi s Herzlovo vizijo o novi državi. Jude je izzval: »Če si želite, potem to ni legenda!« To pomeni: dokončajte vizijo s svojim delom! Tako je nastala država Izrael.

Lahko prosimo za Božji blagoslov pri našem delu, vendar ne pričakujmo, da ga bo Bog opravil za nas. Bog je obljubil, da bo poskrbel za vsako ptico, vendar v gnezdo jim ne položi hrane. Tako sta molitev in pridnost obe krili, ki nas premikajo naprej. Ravno k temu je želel Tit opomniti kristjane in je z vsem poudarkom pozival njihovo vest, naj bodo pridni za dobra dela.

Kadar kristjani trdijo, da so poklicani od Boga in se bahajo s tem, da lahko gredo kamorkoli in kadarkoli in tam počnejo, kar se jim zljubi, in tudi potujejo, kamor hočejo – saj gre denar iz nabirke – potem to niso Božji služabniki! To ni drugo kot lenoba z roko v roki z arogantnim bahaštvom, kar pred Bogom ne more obstati in tudi pred ljudmi ni vzor obnašanja po Božji volji.

Za nekatere skupnosti bi bilo boljše, da bi bila podjetja z obveznostjo plačevanja davkov, saj Jezus vendar pravi: »Daj cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega!« (Mt 22,21), kajti v podjetju mora vsak za svoje početje položiti račune že tu na zemlji in ne šele v večnosti, kjer svoje arogantne lenobe ne more več popraviti. Delo nam ne omogoči samo preživetja, ampak tudi izpolnitev življenja – marljivost je končno stvar karakterja.

Medtem ko sodelujemo in smo »marljivi za vsako dobro delo«, smo v situaciji najsvetejše izkušnje z Bogom. Če na primer pastirji ne bi čuječe opravljali svoje nočne službe, ne bi slišali glasu angela, ki jim je oznanil Jezusovo rojstvo (Lk 2,8-13) in jih poslal kot glasnike evangelija. Za nekatere »v svobodo poklicane kristjane« pa je žal že to suženjski zakon, če morajo točno priti na delo.

Sedaj veste, zakaj organizacija NAI (nem. Nachrichten aus Israel, slo. Novice iz Izraela) ni skupnost, ampak podjetje, ker pri nas pridnost in natančnost ni le službena dolžnost, ampak biblijska krepost, kajti šest dni naj človek dela in šele sedmi dan počiva.

Prevod: Vida Derganc

vir: Izrael danes, rubrika Beseda iz Jeruzalema, 2009

Kritična misel

Zdrobiti žarnice: teologija molka

George Elerick

Bog je metafora za spoznanje, da obstajajo doživetja onkraj naših besed.

Teologija je po definiciji »pričkanje« o božanstvu. Teologija je tisto, kar je izrečeno med prijatelji in sovražniki. Včasih povzroči več sovražnikov kot prijateljev, več vojn kot miru in več opustošenja kot lepote. V tem času je teologija kot praksa postala podobna tablici čokolade. Nekaj napolnjenega s sladkorjem, ki povzroči, da se dobro počutimo. Nekaj nezdravega, če jo zaužijemo v velikem odmerku. Nekoč je bila teologija enostavno veja metafizike, veja razumevanja našega obstoja v svetu in filozofija zgrajena na podlagi radovednosti. Mislim, da je težava, ki se je pojavila, da ima teologija večjo težo, kot bi jo smela imeti, namesto, da bi jo jemali bolj lahkotno.

Teologija je postala novo božanstvo.

Moramo dopustiti, da resnično Božanstvo spregovori in deluje vzajemno s svojim stvarstvom. Bolj, ko govorimo, bolj se zdi, da je Bog tih. Mogoče je razlog, da se Bog zdi tako molčeč v primerjavi z biblijskimi dnevi oz. dnevi, ko se je pisalo Sveto pismo, v tem, ker mislimo, da moramo govoriti, da bi lahko slišali Boga.

Postali smo preveč zadovoljni s svojo teologijo. Dozdeva se nam, da imamo stvari pod kontrolo in iz te pozicije poskušamo drugim vsiliti svoja prepričanja o Bogu. To ni razprava, to je verbalna tiranija. Ko na prebrisan način poskušamo prepričati druge, da verujejo v iste stvari kot mi, takrat ne gre za podelitev teoloških prepričanj z nekom, ampak bolj za kolonizacijo misli oziroma (ali si upam to povedati?) za pranje možganov! Če zvenim kruto, se opravičujem za glasnost. Imam neverjetno upanje za tiste, ki sledijo Bogu. Govorim jezno, ker verjamem, da so Božji ljudje predolgo tavalili v puščavi. Prestali smo naših »podaljšanih štirideset let« in se moramo preseliti v obdobje »mleka in medu«. V obdobje, kjer odnehamo in pustimo Bogu, da spregovori.

Bolj, ko govorimo, bolj pritrjujemo dejstvu, da je krščanstvo postalo bolj gnostično, kot bi hotelo biti. Če

že kaj, bi se krščanstvo moralo ponovno spreobrniti nazaj k bolj skrivnostnemu izražanju vere. Vere, iz katere izvira užitek, ki izhaja iz tega, da smo z Bogom in da smo z drugimi ljudmi, ki povečujejo to božansko iskro znotraj nas. Tišina mora stopiti iz mraka in zopet postati naša prijateljica. Potrebujemo to. Ne smemo se več bati teme. Če že kaj, moramo namenoma zdrobiti žarnice. Ugasniti moramo luči. Spomniti se moramo, kako je v temi izgledalo tipanje za Bogom. Da se spomnimo, kakšen občutek je to bil in kako je to izgledalo.

Zopet moramo vžgati plamen nevednosti.

Bogu moramo vrniti anonimnost (ang. unname). Krščanstvu moramo vrniti anonimnost. Teologiji, resnici, Svetemu pismu, življenju in vsemu, kar je vmes – moramo vrniti anonimnost. Odstraniti moramo idejo, da nas bosta teologija in spoznanje odrešila. Ko to naredimo, nas lahko Bog reši. Ko to naredimo, se ločimo od potrebe po tem, da imamo nadzor nad možganskimi procesi poskusov razumevanja Boga. Takrat lahko Bogu pustimo, da nas pouči. Da nas zapelje. Da nam dvori. Takrat lahko srečamo Boga pod njegovimi pogoji. Takrat lahko iz rok spustimo bogove, ki smo jih ustvarili znotraj teologije. Kar potrebujemo je tišina. Latinska beseda za tišino je *silentium*. Silentium ima veliko pomenov, nekateri vsebujejo nerazumljivost, mir in spokojnost. Nerazumljivost moramo rešiti iz rok teologije. Nejasnost moramo rešiti pred Cerkvijo.

To ne pomeni, da prenehamo govoriti. Pomeni pa, da se moramo nehati jemati tako resno, torej moramo sprejeti dejstvo, da naše besede ne zadostujejo pri popolnem razumevanju Boga, kaj njegov obstoj pomeni, za kaj se zavzema in na čigavi strani je.

Mogoče lahko najdemo mir v tej misli, da je ne-vedeti boljša teologija od vedeti. Več kot vemo, bolj se nam zdi, da smo bili uspešni. Bolj, kot se nam zdi, da smo nekaj dosegli, manj potrebujemo Boga. Ko se približamo človeškemu razumevanju Boga, moramo sprejeti nekaj, kar je podobno omalovažujoči nesmiselnosti. Če tega ne storimo, tvegamo možnost, da se bomo jemali preveč resno in takrat sledili bogu, ki v resnici ne obstaja.

Prevod: Mišo Pavlovič

vir: <http://www.theporpoisedivinglife.com/porpoise-diving-life.asp?pageID=581>

VSE, KAR MORAM VEDETI O ŽIVLJENJU, SEM SE NAUČIL IZ NOETOVE BARKE ...

1. Ne zamudi barke.
2. Zapomni si, da smo vsi na isti barki.
3. Načrtuj. Ko je Noe gradil barko, še ni deževalo.
4. Ostani čil. Ko boš star 600 let, te bo morda kdo prosil, da narediš nekaj zares pomembnega.
5. Ne poslušaj kritik, le opravi, kar moraš opraviti.
6. Gradi svojo prihodnost na rodovitni zemlji.
7. Zaradi varnosti raje potuj v paru.
8. Biti hiter ne pomeni vedno, da imaš prednost pred drugimi. Polži so bili na barki skupaj z gepardi.
9. Ko si pod stresom, poskušaj malo lebdeti.
10. Zapomni si: Noetovo barko so zgradili amaterji, Titanik pa strokovnjaki.
11. Naj je še tako veliko neurje, če si z Bogom, te na koncu vselej čaka mavrica.

Pogovori v knjižnici (2)

Mira Grahek

Katarina in Benjamin sta že nekaj dni zapored prihajala v knjižnico in pridno delala. V šoli sta dobila nalogo, da predstavita znanega novomeškega baletnega umetnika Pina Mlakarja. Njuni prijatelji so se že spraševali, kaj le toliko raziskujeta. Ker sta jih ves ta čas zanemarjala in nista imela časa za igro z njimi, so od njiju zahtevali, naj jim predstavita, kaj sta odkrila. Njima pa to sploh ni bilo težko, saj ju je kar razganjalo od novega znanja.

Benjamin: »Pino Mlakar je bil zelo zanimiv človek. Svoje dolgo življenje, dočakal je skoraj 100 let, je posvetil plesu. Bil je prvi slovenski plesni umetnik in postavil je temelje strokovnega baletnega šolanja v Sloveniji.«

Katarina: »Mene je ob prebiranju podatkov o življenju in delu Pina Mlakarja najbolj navdušila njegova ljubezenska zgodba. Začela se je v Hamburgu, kamor je odšel leta 1927, ko mu je bilo 20 let, študirat balet, saj je prekinil s študijem kemije, fizike in matematike na ljubljanski univerzi. Istega leta je prišla na isto baletno šolo tudi takrat 17-letna Pia Sholz. Čez dve leti sta se poročila, in to na barki na otoku Rabu. Od takrat sta bila neločljiv življenjski in umetniški par 71 let, vse do Piine smrti leta 2000.«

Benjamin: »Vedno sta nastopala kot baletni par Pino in Pia Mlakar. Ta edinstveni par je poznala vsa Evropa, saj sta kot baletna plesalca, koreografa, pedagoga in vodja baleta delovala v več evropskih mestih. Ko sta leta 1945 prišla v Ljubljano, sta tu osnovala slovensko državno baletno šolo. Pia je bila vodja ljubljanskega baleta, Pino pa je bil tudi redni profesor na igralski akademiji.«

Katarina: »Navdušena sem tudi nad njuno baletno domačijo v Novem mestu na obali reke Krke pod poslovno stavbo tovarne Krka, ki mi jo je pred kratkim pokazala moja teta. Lesena, s slamo krita domačija se imenuje Pas de deux, to je plesni korak v dvoje. Zgradila sta jo zato, da bi imela prostor za vaje in da bi njuna domačija postala baletna šola z dvorano in knjižnico, kjer bi potekali tudi simpoziji, predavanja in učne delavnice. Baletna domačija je zaščitena kot kulturni spomenik, a od smrti Pina Mlakarja leta 2006 sameva, kar je škoda. Ko sva s teto občudovali lepo urejen vrt, obrezane grmičke in mogočna drevesa na domačiji, sem se spomnila, da je bilo njuno načelo živeti v prvinskem stiku z naravo, svobodno in skromno.«

Benjamin: »To načelo sta uresničevala tudi na počitnicah, ki sta jih vsako leto preživljala na jadraniu po Jadranu z njuno jadrnico Galeb. Še ko sta imela 80 let, sta sama prejadrala celotno jadransko morje le z jadri in vetrom, brez kaplje goriva. Potem pa sta Galeba podarila Pomorskemu muzeju v Piranu, pred katerim ga lahko še vedno vidimo, kako se ziblje na morski gladini.«

Katarina: »Pino in Pia Mlakar sta napisala tudi nekaj knjig o baletu. Pino Mlakar, ki je vedno stremel k lepoti, resnici in dobroti, se je izražal tudi s slikanjem in pisanjem pesmi. Videla sem nekaj reprodukcij njegovih akvarelov, še večji vtis pa so name naredile njegove pesmi. Eno bi vam rada predstavila. Napisal jo je kot mlad fant ob svetopisemski vrstici iz Markovega evangelija: ... 'Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in morje?' ... (Mr 4, 40-41)

To je UBRANA PESEM LOKOSTRELCA.

*'O Gospod,
v telo si me postavil,
da sem.*

*Kot prožno jeklo si mi usločil hrbtenico
in ramena kot bronasti lok.*

*Z veseljem si napolnil moje tekanje
in kot vriskanje si napravil moje skakanje.*

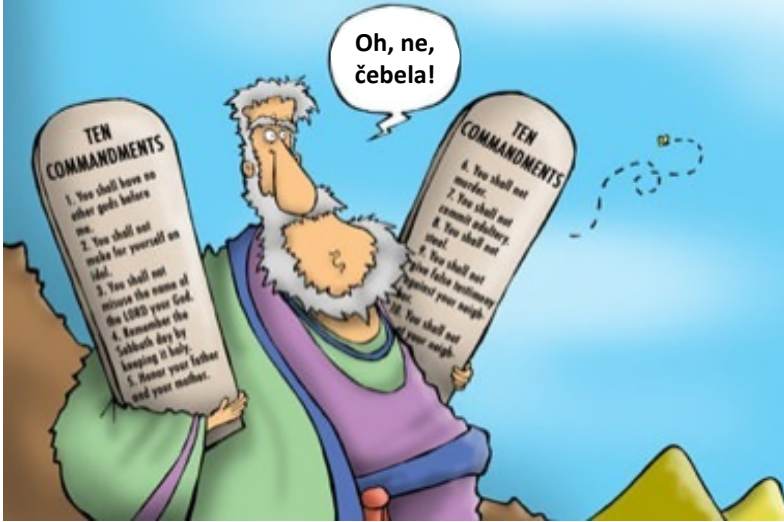
*Rokam si ukazal, da Te hvalijo
in v dlani si mi položil tiho govorico.*

*Z dragocenim sokom si me pobarval
in srce obdaril s praritmom.
Iz zemlje si me zaklical
in zemlja mi je mati.
Silen in strasten je njen klic.
Silnejši in strašnejši pa je Tvoj protiklic.
O klic Luči!
O Gospod,
ki si morje in nebo in si vendar nad vsem.
O Nerazumljivi,
človekovo telo si si izbral kot prebivališče
in poveščal si ga po svojem Vstajenju.'«*

Seveda si nismo mogli kaj, da jima ne bi navdušeni zaploskali ob tej nazorni predstavitvi obeh vsestranskih umetnikov.

Trenutek, preden je Mozes razbil pri dve plošči...

Kadar duhovnik sanja ...

Vedno lahko ugotoviš, kdaj bo pridiga iz knjige Rimljanom!

Vode počitka

revija za
evangelijsko
duhovnost

leto 27, številka 3-4/2011

Izdajatelj:

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanović, Tjaša Golobič

Glavni urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Lektorica: Tabita Jovanović

Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Grafična priprava:

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Tisk:

ŠPES & CO.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto

Kontakt:

07/334-13-41, 040/469-749

Elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi.
Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za
tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distri-
bucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na
transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359,
prejemnik *Evangelijska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica
27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki
na spletni strani Evangelijske cerkve Novo mesto :

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Navedek na naslovnici je iz 2. Samuelove knjige 15,22,
navedek na zadnji strani je iz Psalma 73,24.

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma
(SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem.
Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

BOLGARSKA

Človeku niti hudič ne more
takšne zagosti, kot si jo sam.

KITAJSKA

Kdor dela, vidi motno.
Kdor stoji ob strani, vidi
jasno.

HINDUJSKA

Če je drago, boš jokal
enkrat, če je poceni, pa
večkrat.

ANONIMNO

Paranoik je človek, ki so mu
znana vsa dejstva.

ANONIMNO

Ali ni čudno, kako ničla, če
stoji na koncu, poveča
vrednost?

ANONIMNO

Dvajset let sem potreboval,
da sem uspel čez noč.

Kdo me bo vodil?

